

MEZEY KATALIN

Bolygópályák

új versek

MB

233.167

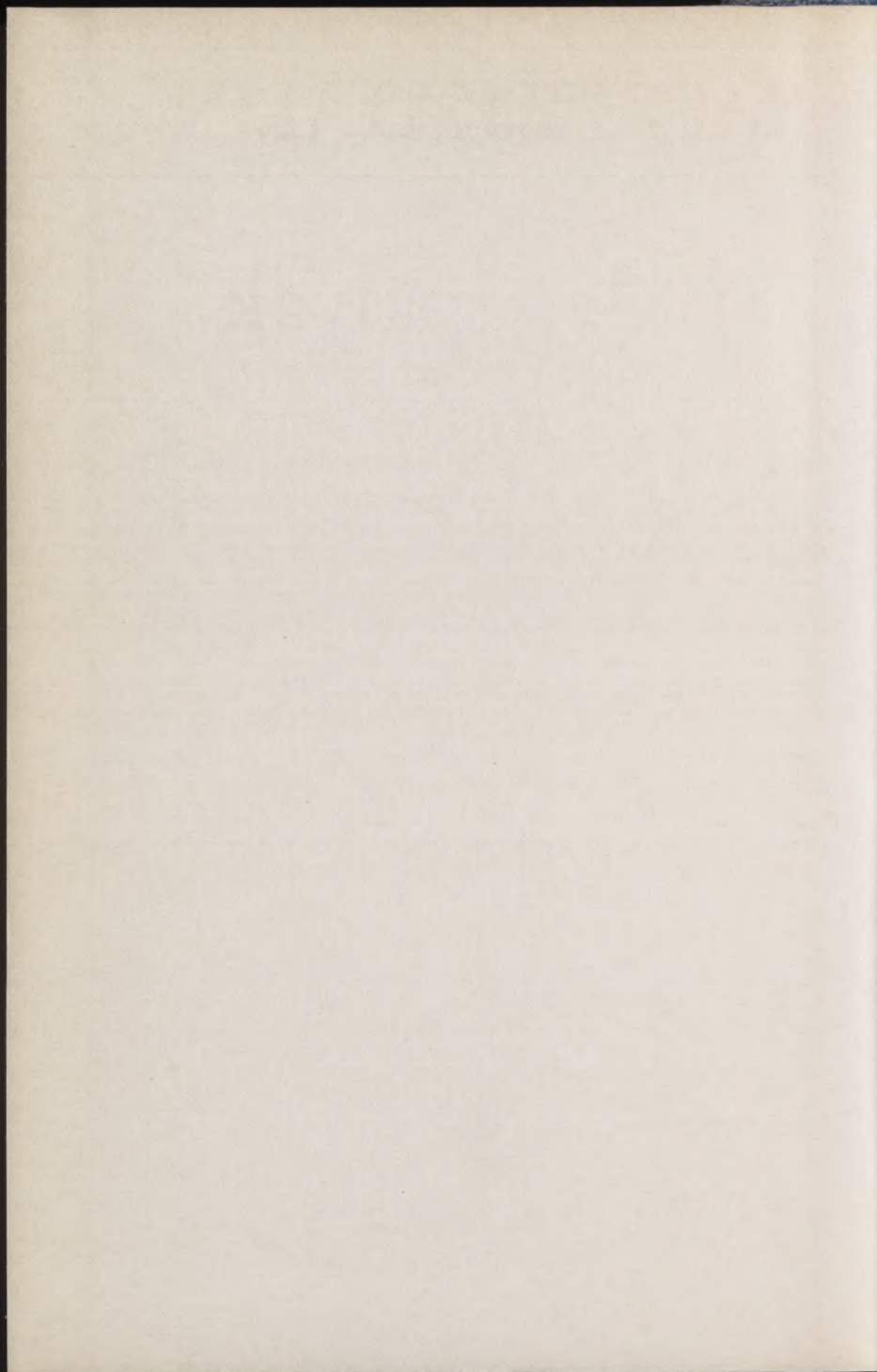
Széphalom Könyvműhely

MEZEY KATALIN
Bolygópályák

MEZEY KATALIN

Bolygópályák

új versek

Budapest

A kötet megjelenését
a

nka

Nemzeti Kulturális Alap

támogatása tette lehetővé.

A borítóterv

Málik Irén textilművész *Ég és Föld* című gobelinjének
felhasználásával készült.

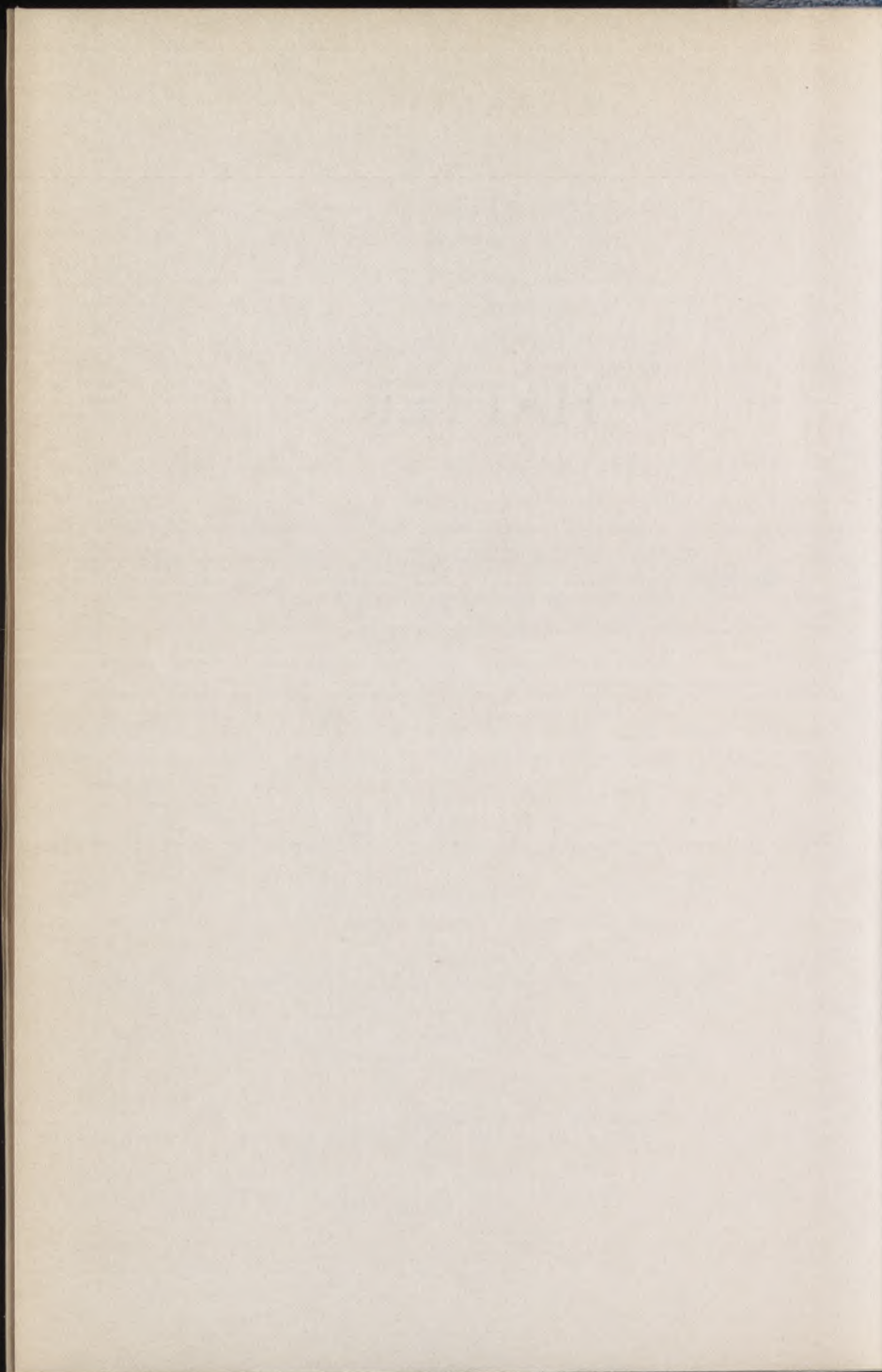
HB 233.167

2011

© Mezey Katalin, 2010

HÁTTÉR

MUSKÁTLI

Megdícsértem kislányom kezében
a teraszra épp kitenni vitt muskátlit
lilába játszó pirosáért,
s ő megkérdezte,
tudom-e, hogy
melyik virág ez?
– A szobádból való.
Emlékezni sem tudok már,
mikor volt utoljára
muskátli a szobámban?
Meggyőzően mesélte,
hogy egy muskátlilevelet
kellett egyszer az iskolába vinni,
hogy tanulmányozzák rajta
a sejttáplálkozást.
Virágomról letört egy levelet,
biológián azt állította
a tintás pohárba.
A muskátlilevél felszívta a
tintás vizet és belekékült.
Azt a kék levelet ő
hazahozta. Igaz, előbb még
padtársa a szemetesbe dobta,
de ő a kosarat átkutatta,
meg is találta, itthon
vizespohárba állította,
az újból zöld lett
és gyökeret engedett.
Elültette, hát abból nőtt
az általam épp megdícsért növény.

– Ennek hat éve már, vagy több is,
mert még ötödikben történt.
Megilletődve néztem őket:
milyen kitartóan dolgozik
bennük az élet.

HÁTTÉR

Nem arról akarok írni,
hogy egy vödör kékkagylóval
tértetek haza a vasúti sín
túlsó oldalán nyújtózó vízről,
amely opálzöld volt,
akár az őszi Balaton,

noha a vödör kékkagylót
és a sárgahúsú, édes fügét
nem a szupermerkátoóban vettétek,
de a tengertől zsákmányoltátok.
Mégsem erről akarok írni
jólesőn dicsekvő versezetet,

hanem azokról a fodros szélű
fehér kagylókról, amelyeket
az opálzöld hullámok
tarajaként sodor
a part felé a szél,
búcsúzóul és emlékke, nekünk,
hogy velük tömjük tele
dagadó felhőbatyúinkat:
vigyük útravalóul
a komor kontinensre,
ami képzeletünket
régóta fogva tartja.

PANNONHALMA ALATT

A Pannonhalma alatti rét
füveiben akartam tetten érni,
megragadni a Mindenséget.
Mert ha a rét minden levelét,
minden fűszálát és minden virágját
egyenként lefényképezem,
el kell jussak a Végtelenhez.
Emiatt nem jutottunk fel a hegyre,
ahonnan a nevezetes apátság
nyugtalanítón tekintett le ránk.
Már nem tudom, hogy veled voltam-e,
de jól emlékszem, besötétedett,
és a harmat megjelent a cipőnkön,
mintha a földből bújt volna ki az eső.

MESE

A császár fia Okinavára ment,
hogy bocsánatot kérjen népétől
az esküvői szertartás szerint.
De a nép azt mondta: „Nincs bocsánat!”
Elmaradt hát a császárfi esküvője.
A menyasszony nem vette föl
a sokmillió jenért varrt ruhát.

ELMENTEK SZÁNKÓZNI

Elmentek szánkózni a gyerekek
és magukkal vittek mindenkit,
akiért érdemes itthon maradni.
Még a kutyánk is szánkózni ment,
a mély hóban nevetve szedte lábait.
Csapatban repültek velük a cinegék,
harkályok, rigók, szarkák, verebek.
Egyedül maradtam idehaza
a hóval, amit nem nagyon szeretek.
Bevigyorog minden ablakon.

...

Főzni kezdtem, mert a varázslatokból
csak a főzéshez értek egyedül.
Amikor tele volt már az összes fazék,
sorra kerültek a tálak, üvegek:
főztem krumplipürét, főztem tejet,
főztem fejessalátát, káposztát és babot,
pulykacombot, végül halászelevet.
De varázslatom csak az időn fogott:
kétszer olyan gyorsan múlt, mint szokott,
sebesen karikáztak körbe a mutatók.
Hej, gyerekek, ha nem jöttök haza,
elkarikázok végül én is velük.

OTTHON

Ajtóm előtt egy szép
barna kutya,
ajtóm mögött egy szép
fehér nyúl.

Ha ez a szép
barna kutya
egyszer az ajtón
beszökik,

ha ez a szép
fehér nyúl
egyszer az ajtón
kiszökik,

mekkora baj lesz!

A LEGSZEBB LÁBNYOM

Legszebb lábnyom
a kutyalábnyom,
itt díszeleg
a ruhámon,

elől, hátul,
s a vállamon.
Fölugrik és
úgy nyal pofon.

EGY HAVAS NAP PÉCSETT

Volt már hó Pécssett máskor is,
fehér fátyol hullott a háztetőkről,
s a napsütötte utcák csikorogtak,
ahogy a hó csikorog a cipőktől.

Volt már hó Pécssett hajdan is,
mikor te még nem jártál benne.
Várkonyi Nándor bakancsa indult
a hóban fürdő Jakabhegyre.

ARANYÁSÓ CSÖMÖR

Bányásztam ércét az ifjúságnak,
csak a tiszta tellért, a nemeset,
most viszolyogva figyelem
az utána kapkodó kezeket.

Aranyásó csömör. Annyi csüggedés,
reménykedés után milyen nehéz
látni, hogy a megtalált kincseket
mohón markolja föl sok puha kéz.

HŐSÉGFEKETE

Minden gonoszra képes éjszaka.
Hamis aranypénz odafönt a Hold,
széle kopott és szürke, mint az ólom.
Nem fénylik már, csak alvadtan dereng,
mint aki ingyen nem akar hazudni.
Érzed, hogy a hőségfekete,
gyanút lebbentő lombárnyék mögött
rejtőzik valaki. Ártó tanú.

BUDA TORNYAIN

Buda tornyain
reflektor járta köd-
felhő dereng,
fekete víz fölött.

Pikkely borítja,
locsogva áll,
vagy lassan köröz
a híd lábainál.

Éjféli óra,
de villany világít,
nem ugrik még
levegőbe a Lánchíd.

Pedig a sötét,
körbefutó vásznak
mögött a felhők
dobpergésre várnak.

Cirkuszsátor a csönd,
a kitöltetlen forma,
szétveti majd az első
villám gyújtózsínórja.

A VÁROS

Be kéne tiltani a Várost.
Az utcák vizelettérképeit
böngésző kutyákat,
a hiúszsemű kamaszlányokat,
a cigarettázva didergő fiúkat.
Be kéne tiltani a kövér dakszlikat
vonszoló öreg néniket,
a kopaszodó akácosokat,
a beton-kártyaasztalt,
az úttest szélén fekvő verebet.
Be kéne tiltani a tolvajokat,
bérgyilkosokat, meg a kérges kezű,
iszákos szegényeket, akik olyan
meggyőzően árulják magukat.
Be kéne tiltani a falánkul csipogó
pénztárgépeket, a kólát vásárló
szerelmespárokat, a sok nejlonharisnyát,
körömcipőt, a papírsebkendőt
és a fogkrémeket. Az arany
cigarettásdobozokat és a
simákat is. Meg a sötétet,
meg a hideget, és a szelet is,
ami a koszt a szemünkbe hordja,
meg a szmogot, ami ránkborul.

Be kéne tiltani a Várost,
a gördeszkával csattogó gyerekeket,
meg aki súlyos táskáját cipeli.
Be kéne tiltani a szegény örülteket,
és a gazdag örülteket,
az ezüstautókat, a mercédeszeket,
a trabantokat, wartburgokat,

meg azt a háromkerekű kiskocsit,
amire papírt tornyozott valaki,
és azt is, aki tele szatyor
eldobott üveget cipel,
és mindazokat, akik
eldobták az üvegeket.
Végül a csikkszedőket,
a selyemzakós polgármestereket,
a kilukasztott villamosjegyet,
és a villamosmegállókat,
meg a sínen fekvő részegeket.
Józanokat. Be kéne tiltani,
hogy szabadon futkorásson
körölköztünk a szél.

EURÓPAI MEGFIGYELŐ

Szrebrennica, nyár, 1997.

Az Európai Megfigyelő megfigyeli,
amint az egyik európai a másikat házából kizavarja,
kibelezi, a szemét kiveszi, az üzemudvaron egyenként lelövi
a ponyvás teherautóra halomba föllöki.

Európában. Európából
hivatalosan figyeli, hogy egyik európai a másikat
házából kizavarja, fejét levágja, szemét kiveszi,
teherautón egy távoli tömegsíríg elfuvarozza,
Európában.

Az Európai Megfigyelő meg figyeli.

HOGYAN KELL NEVELNI A GYEREKET

Hogyan kell nevelni a gyereket,
aki alighogy kinyitja a szemét,
szeretetért sír, szeretetért nevet,
hogyan kell nevelni a gyereket,
hogy idővel méltányolni tudja
a bravúrosan megtervezett,
ezredmásodperc pontossággal
akár a tányérjára is csapást mérni
képes, legújabb rakétaüteget?

BOLYGÓPÁLYÁK

Mára mindenképp
árva kell legyek.
Idén lennének
épp száz évesek.

Egyazon városban,
és egy évben születtek.
Harmincnégy esztendőn át
egymáshoz közeledtek.
Aztán együtt futottak
újabb harmincnégy évet.
Végül anyám magában
harminc év özvegységet.

Mára mindenképp
árva kell legyek.
Idén lennének
épp száz évesek.

SZÜLETÉSNAP, ÖTVENES ÉVEK

Láttam, mikor kezében a csokorral
váratlan megállt az ágyam előtt,
hogy nem köszönni jön az ajándékot.
Míg feldúlt arccal kiabálni kezdett,
én két kezembe bújva felzokogtam.
Tudtam, hogy most elront valomit,
hogy végzetes, amit csinál.
Meg kellene fékezni, akár egy gyereket.
De senki nem szólt rá, s én voltam a gyerek.

Vörös homlokkal, vitorlás nyaklebennyel
ott állt a kitárt erkélyajtó előtt,
tarajként meredt előre ősz haja,
hangja elért a szomszéd házfalig
a kert fölött a fullasztó melegben.
Összetörte, a parkettára dobta,
a labdarózsacsokrot. Azt hittem, rátapos.
De nem taposott, kiabálva elment.
Nagymama a széthullott virágot,
mint egy földhöz vert csészét, felsöpörte.

ÉPPEN HOGY NAGYKORÚ

„A koszt pénzből nem futja
abortuszra” – közölte vele az anyám.
Tanút is vitt magával
(talán keresztanyámat).
Falhoz támasztott fejjel
két napon át zokogtam.

Ma már könnyebb
elképzelnem
a helyzetet:
a tébláboló,
másnapos kártyahőst,
amint hellyel kínálja
harcias anyámat
(és a tanút).

Legalább járt valaki
nála a családból,
abban az albérleti
kis szobában.

Alvótestű gyereklány,
éppenhogy nagykorú,
a csókját is csak
megértésből tűrtem.

Többé nem találkoztunk,
csak mint kijózanult,
felnőtt idegenek.

NEM SZEREP

Ennyi júdáscsók
nincs is a világon!
Folyton a gyűlölet
falába ütköznél,
ha át nem járnál rajta.
Már csupa sebnek
kellene lenned,
de csak mosolyogsz,
mintha nem is
lennének érzékszerveid.
Mintha tudnál
falon át közlekedni.
Pedig az égig ér,
és a földben
úgy kétszáz centi mélyig.
Ez nem szerep,
ez a nemlétezés.
Egyetlen kérdőszó
a mosolyod.
Ismered rá a választ,
de a mosolygást
nem tudod abbahagyni

VERSEK ARANYCSÍKJA

Öcséim, bátyáim
kinyílik versetek
a könyvlapon, olyan
hangtalanul lebeg,
mint egy vitorlás gép
az áttetsző égen,
keresztje árnyéka
suhan a vidéken.

Üstökös távoli
aranycsíkja, fénye
a horizont alján,
mintha most történne:
szerelemben lángol,
haza vesztét féltve,
szablyát suhogtatva
igazságot téve.

Öcséim, bátyáim,
versetek beszéde
az egyetlen, ami
az időt túlélte,
mintha telefonból,
a Föld más feléről,
úgy szól korotokból,
eleven emlékül.

Öcsém, bátyáim,
ha ti is látnátok
azt amit mi látunk
– megfogant az átok –,
könnyetek hullása
nagyobb vizet hozna,
mint amit a Tatros
zuhog a nyakunkba.

RECEPT

Üljünk halálunk percéig
a képernyő előtt,
és nézzük a legújabb divatot.
Ha szerencsénk van,
nem a mi ajtónkon
tör be a vihar,
és nem a házunk sarkán
fordul be az az
intelligens rakéta.
Halálunk percéig
még van időnk,
hogy megfigyeljük.

AZ ÉLET NEM TÖBB

Elhisszük, hogy
nem több az élet,
mint, hogy rádión
hallgatunk véres híreket,
dörzsöljük a kezünket,
hogy szerencsére
nem itt van a baj,
hanem egy másik,
messzi gyarmaton.
Döcögünk a lyukas
aszfaltú utakon,
s azon tünődünk,
vajon mit jelent,
ha a drága, új autók ablakából
ijesztő arcok
néznek vissza ránk.

MÚLT NYÁR

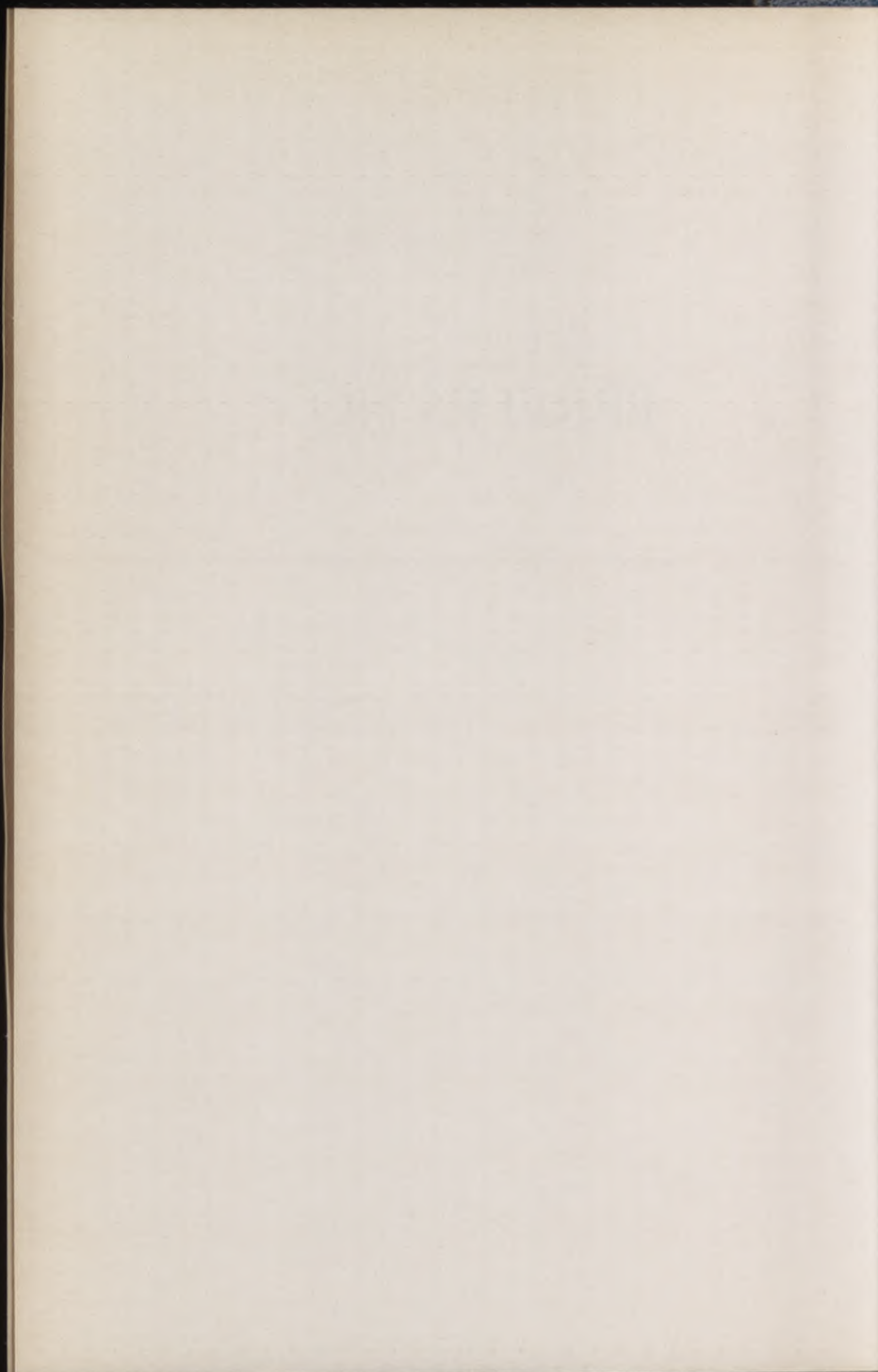
Hullámtarajakként
fehér madarak
bukdácsolnak a vízen.
Sétál a parton
ez a borús
nyárdélelőtt,
mindenki fázós
és szürke arcú.
Kudarccokkal
és éles tekintetekkel
teli a levegő.
Csupán Tihany
két tornya
nyugodalmas,
s a félsziget
sötétzöld dombjai.

A legnagyobb kudarc
maga az ősz lesz.
Az elmúlt nyár
árbócig, zsinégig
vetkőztet, mint
kikötő a vitorlást.
Beismerni nehéz,
pedig nem is bűn,
sem ragadós betegség.
hanem törvény, ami alól
pedig de szívesen
kivonnád magadat!

Hullámtarajakként
fehér madarak

bukdácsolnak a vízen.
Mindenki fázós,
és szürke arcú.
Sétál a parton
ez az elmúlt
nyárdélelőtt.

FÉRFI ÉS NŐ

ELLENTÉT

Beszélek,
pedig azt szeretném,
hogy te beszélj.

Hallgatsz,
pedig azt szeretnéd,
hogy hallgassak én.

KETTŐS BORDÍCSÉRET

Az asszony mondja:

A férfi, hogyha nem iszik, komor,
kedvetlen, kákán is csomót keres,
faggat, elszámoltat, veszekedik,
a pénzeszacskó száját beköti.

De ha felhajt már jókor egy pohárral,
mindenkivel évődő és beszédes,
nem számolja a pénzt, amit kiad,
s a két hónapja megvett selymet is
hajlandó akár újra kifizetni.

Simul, szorongat, kényeztet, ígér,
sír, könyörög, zsarol és fenyeget,
mégis azt teszi, amit te akarsz,
könnyen az újjad köré tekered.
A férfi s a bor, mint test és a lélek,
egymás nélkül mindkettő kevesebb.

A férfi mondja:

Az asszony, hogyha nem iszik, kíváncsi,
mindenre figyel, mindent megjegyez.
Percre számolja jöttöd-mentedet,
mint bolygó pályáját a csillagász.
Zsebedet, tárcádat, táskádat, mint a röntgen,
átvilágítja, észre sem veszed.
Telefonod, leveleid, ingedet és gatyádat
legjobb, ha rögön nála keresed.

De ha iszik, szavait egybeölti,
maga se tudja, kinek mit beszél.
Feltárja lelke legbelsőbb zugát is,
és végbe viszi, amit fejébe vesz.

Amit nem tenne soha a szemed láttán,
most megteszi, ha akarod, ha nem.
Hódításait kérkedve tartja számon,
másra nem is emlékszik, nemigen.
Asszony és bor, pokol és a sátán,
ha együtt vannak, tudod, mire számíts.
Külön-külön: kettős veszedelem.

FÉRFI ÉS NŐ

Nem asszony ő,
akiben van alázat,
ravaszág és ügyesség.

Ő a férfi.
Fölépíti a házat,
s asztalra csap,
hogy ereje kitessék.

FORRÓ PAPÍRUSZOK

Két papírusztekercs,
és mindkettőre
az Evangélium
van följegyezve.
Tudtam mégis,
hogy az egyik te vagy,
a másik én.
Fekszünk egymás mellett,
egy barlang bejáratánál,
ott, ahol még
izzik a napsütés

Ártatlan álom volt,
de forró szívvel
ébredtem föl belőle.

AZ IGAZI LEVÉL

A teraszajtó alá becsúsza
egy levelet találtam:
surrogva adott jelt magáról,
miközben nyílt az ajtó.
Valódi volt minden ízében,
erében és színében –
nem fehér borítékban
üres fehér papír.
Olvasható volt minden,
amit ráírt az ősz:
még az öreghegyi présház
előterében zengő,
félelmetes káromkodás is,
ami elől
lehetetlen volt
elbújni bárhová.
És olvasható az is,
hogymilyen
tartósak az ősz virágai,
jéggyöngyös levelük
nem akar
elmúlni semmiképp.
Ilyen ez a levél is:
kinyílni nem tud már,
elmúlni nem akar.

KETTŐS ARCKÉP

Ülsz a karosszékbán
és mosolyogva figyeled,
hiábavaló küszködésemet,
hogy a köztünk lévő távolságot
közömbös szavakkal kitöltsem.
mintha szíjácsot tömködnék
üvegtárgyak közé.
Hogy össze ne ütődjünk
valahogy.

A MÁSIKAT BECSAPNI

Nem hitte, hogy mikor kilép az ajtón
azonnal elszakad a szál, ami hozzá fűzi.
De válásuk után elmesélte a férfi,
hogyan szeretője volt a szomszéd házban is,
és volt a vasút melletti panelban,
és ki tudja még, hogy hol, ki tudja, hány,
amerre csak megfordult, mindenütt.
Igaz, neki is feltűnt, hogyha reggel
együtt utaztak munkába néha,
kérdő tekintetek veszik körül,
és feje fölött a férfi szemsugara
szinte cikkázik a válaszokkal.
Egyszer véletlenül fölnézve, látta is
arcán a legényes mosolyt.
A másnak szólót. Hátranézett
és a tükörét ott látta még
egy derült asszonyarcon.
Észrevette, hogy ő is észrevette,
és arca sértődötten elsötétült,
kihívóan várta, rákérdez-e?
„Mit forgolódsz? Keresel valakit?”
– villámlott rá türelmetlen szeme.
– „Kire nevettél?” – válaszolt, látva, hogy
nincsen már visszaút. Fojtott dühvel
hárította el: „Kire nevettem volna?
Féltékenyekedsz?” Ha ezt nem mondja,
gyanakvása miatti lelkipurdalással
a kérdés-feleletet biztos elhitte volna,
mert szép se, fiatal se volt a nő,
akihez a mosoly vezetett.
Húsz évesen nálánál persze, hogy
különbnek hitte önmagát.

Nem sejtette, mennyi minden lehet
vonzó egy asszonyon. Azt se, milyen
elterjedt és köznapi élvezet,
csak úgy, akár ha kedvtelésből is,
a másikat becsapni.

NEM EMLÉKSZEL

- Már az esküvőnk napján megcsaltalak –
mondta, amikor váltak.
- Igen? És kivel?
- Emlékszel, aznap szombat volt,
be kellett mennem éjszakára.
Hát a kislánnyal, akinél
le kell adni a lámpát.
- Akkor este?
- Dehogy. Műszak után. Már világos volt.
Az akna mögött, a réten.
- De miért?
- Miért ne? Jólesett.
- Rajtam meg jót neveltetek?
Elvégre a nászéjszakád volt.
- A nászéjszakánk volt.
Nem az volt? Nem emlékszel?
- Hát nem... nem is tudom.
Idegesek voltunk, hogy el ne késs.
Mondtam, hogy most már úgyis
miénk lesz minden éjszaka...

TERÍTETT ASZTAL

– Nem hallottál soha vonzóbb ígéretet?
A szó kockavetés, játékszer is lehet.
Bizonyítéka nincs, eloszlik, mint a köd,
elhangzik, elmúlik és hiába kötőd
hozzá az életed, ha tanúd megtagad,
ugyan ki emlékszik rá? Mit ér az igazad?

Véletlen volt: ott járt, keresztezett
utadon. Nem téged keresett.
Nem ügy, hogy *akkor, épp ott és ahogy*,
megtörtént, ha történt, hogy találkoztatok.
Vágyott valakire. Hiheted magad
választottnak is, mert szeme rádtapadt.
De benne egy percig sem élt a gondolat.
Akkor sem, amikor már más után szaladt. –

– Minden nő örökké várja az igazit.
A vonzóbb az, aki nagyobbat hazudik.
Azt várja mind, hogy dícsérj, igézz és udvarolj,
hinni akarja, mindez valóban neki szól.
Hipnotizáljad őt, szinte követeli,
és hogy hazudj, hazudj, hazudj folyton neki.
Ki a bűnös tehát? Bűn ez egyáltalán?
Egy fogás csak az élet terített asztalán.

ÁLOMVERSEK

1.

A sétából hamarabb visszaértem,
s az előtér zugában olvasgattam.
Hallottam, odafönt kinyílt az ajtónk.
Fölismertem a lépéseidet.
Szökellve szaladtál lefelé.
Földerült szívvel vártalak.
Mosolyogva és izgatottan
futottál el mellettem.

Mielőtt eltűnnél
a folyosó hajlatában,
utánad füttyentettem.

Megtorpantál, visszafordultál,
elboruló arccal rámmeredtél.

Nem indultam utánad.
Kelletlenül cammogtál vissza hozzám.
– Hová siettél? – kérdeztem megszeppenve.
– Téged kerestelek – volt az ingerült válasz.

2.

A nő, aki hosszan
és meghatottan nézett rád,
hogyha összefutottunk,
most elénk ült egy székre.

Előadás végén megismerkedtünk.
Ábrándosan a szemedbe bámult,
hosszan a kezében nyugtatta a kezét.

Automatikusan nyújtottam neki
kézfogásra én is a kezemet.

Értetlenül, lesújtón rámmeredt,
majd vonakodva mégis elfogadta.
Milyen őszintén undorodott
ernyedt és nyirkos tenyere!

Te meg kígyóbűvölő mosollyal
meredtél a szemébe, miközben
bizalmasan szorongattad a karomat.

3.

A tenger az ég alján sötétkékebb,
de nyugaton még aranyfelhők égtek,
láttam őket a szempillád között.
Nehéz volt elfordítani tekintetem.
Torkom kiszáradt, behúnytam a szemem.

S míg mozdulatlan nézted az arcomat,
szempillád cirma közt lassan lement a nap.

4.

Kisgyerek voltál,
kivettelek az ágyból.
Felöltöztettelek.
El kellett engedjelek
valamely hosszú útra.
Te is tudtad, hogy elmégy.
Kérdezgettél.
Kétségek közt
felelgettem neked.

De már nagy voltál.
Mai énedet kísértem
autóbuszban ülve,
útban az utazáshoz.
Egy távoli, nagy könyvet
kell majd teleírnod

(vésővel, kalapáccsal).
Láttuk is:
égigérő daru emelte
egy magas oszlopra
a márvány főlíánst.
De hogy fogod
felnyitni odafönt?
Síma nyakadhoz
döntöttem homlokom.

Te bizakodva nézted.
Már az oszlop tövében
vesztegeltünk.
Csúf jelképek vihogtak
az oszloplábbba vésve:
csepegő, zöldesbarna
teknősbékát mutattam neked,
de te a messzeséget
fürkészted útrakészen.

SZAVAK ÉS CSENDEK

Többet hozzám
egyetlen szót se szólj.
Mondatok helyett
békák hullnak a szádból,
nyirkos nyomot
hagynak a levegőben.

De az se jobb, ha hallgatsz,
mert hallgatásod
súlyos elhallgatás:
ránehezül a csöndre.
Arra ügyelsz, hogy
ki ne fusson
a szádon valami,
ami elárul.

Amit elhallgatsz, amit
nem osztasz meg velem,
számodra az a fontos.
Akkor vagy önmagad,
ha nem vagyok jelen.

A FOGOLY HERMÉSZ

Egy 4. századi thesszaloniki falfestményre

Elvette madárkáimat,
elnémultak, szegénykék.
Övé lett mindenem. Pedig
nem adtam önként:
kegyetlen kicsikarta.
Fogoly vagyok, a foglya.
A véretem kiissza.
Talán kamrába zárjam
vagy jégbe fagyasszam,
szalicilba tegyem el
vágycamat?

Tudom előbb-utóbb, ha
egyetlen pillanatra
véletlen hátat fordít,
akkor ihaj, de hajde,
megint szabad utakra
röpít a rámsóvárgó,
hiszékeny szerelem:
madárkák, madárkáim,
fészketek fölverem!
Villámló kígyócskáim,
nyújtsátok fulladásig,
csiklandós nyelvetek!
Egyetlenem mind egyig!
Összes egyetlenem!
Higgye csak mindhalálig,
szeme lehúnyásáig
szerelmem mindegyik,

Fájdalmas hűségemről
delejes nézésemből,
kínzott ábrázatomból,
tűnődő homlokomról
olvassatok! A hallgatásaimból,
elharapott szavamból
higgyétek meghatottan:
csak tiétek vagyok.
(Míg őriz ágyatok.)

Mért kérdi jószerencsém,
akinek ajtaján épp
fönnakadt kalapom?
Tőle is csak azt loptam,
amit mástól lopok!
És ahogy őt megcsaltam,
mást is megloptam-csaltam.
Az én hibám talán, hogy
mindent egyetlen kulccsal
nyithatok – csukhatok?

VARIÁCIÓK KANÁSZTÁNCRA

Én kiállok már a táncból,
sírok megfáradtan,
üszkös szívem a gonosztól
menekül riadtan.

A kérdések úgy sarjadnak
mint a gyom a kertben,
gyanakvással mételyezik,
megmérgezik lelkem.

A sátán fogas ostorát
csattogtatja: Így jó!
Tekinteted belém mélyed,
nézel, bűvös kígyó.

Isten néked is azt adja,
amit nékem adtál!
Nékem meg azt adja vissza,
amit tőlem kaptál.

SOKÁIG SZOLGÁLTAM

Balassi – változat

Sokáig szolgáltam
a játszi szerelmet,
mosolya átölelt,
a szeme hízelgett.

De a szíve közben
másfelé bajsajgott,
karja, ha szorított,
bajban meg nem tartott.

Életem, mindenem,
övé lett. Nem bánom.
Meg sem is köszönte,
még azt sem sajnálom.

Nem játszom az angyalt,
az ártatlan szentet:
forró fejű voltam,
aki a sérelmet,

a fájdalmat konok
daccal viszonztam.
De rosszat nem másnak,
magamnak okoztam.

Hű szívre nem leltem,
már nem is lelhetek.
Amit én kerestem,
engem nem keresett.

Haragot, ha tartok
a magam kárára,
álmatlan borulok
elárvult párnámra.

Nem várok már hímes
szóktól édességet.
Egyedül Istentől
esengek hűséget.

HASONLAT

Nem apadt el a drága ajándékok forrása,
csak másfele tör bőkezű szerelemmel.

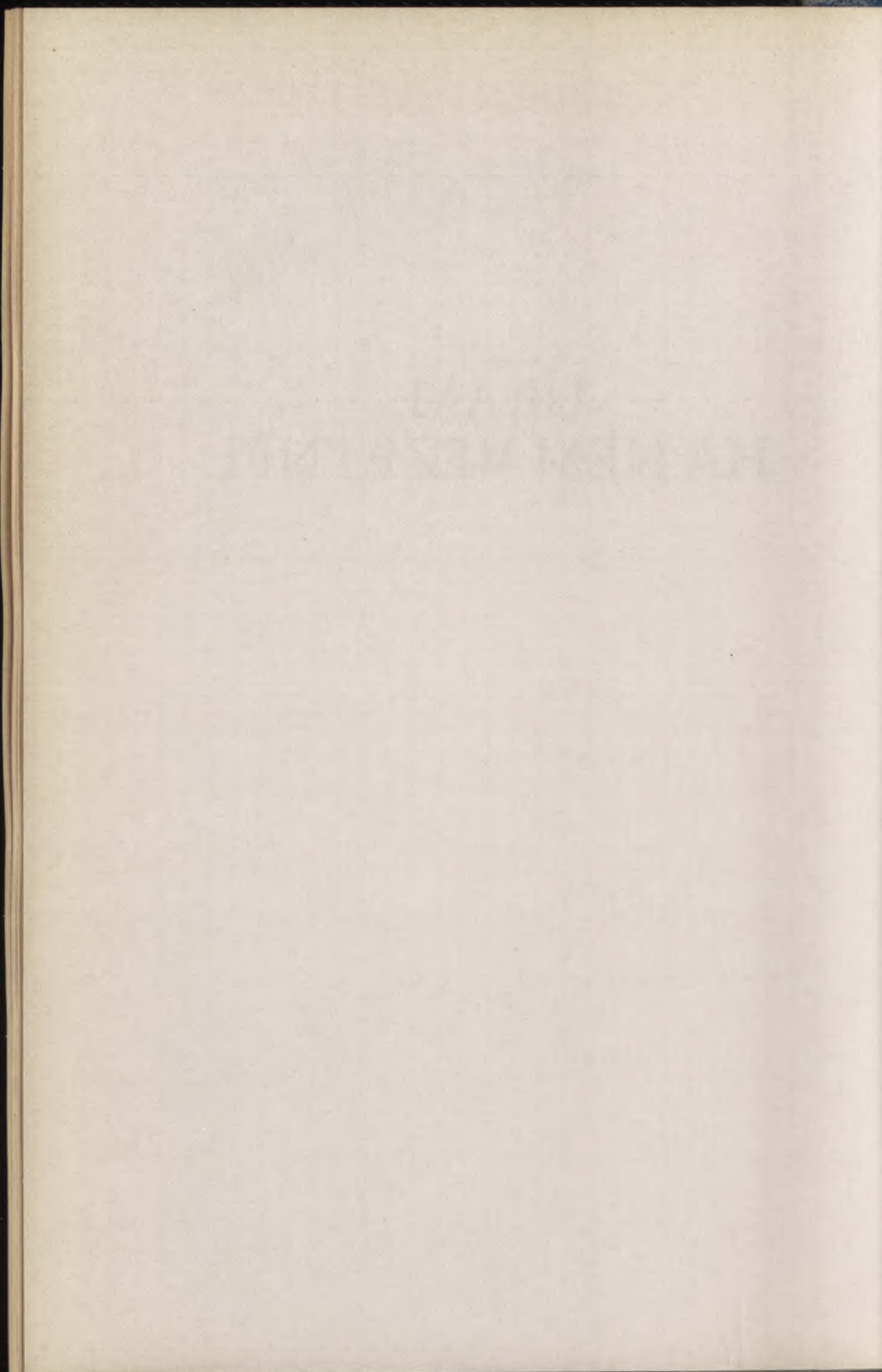
Míg a fiatal férj,
megúnhatatlan ajándékokkal
bizonyítja naponta szerelmét
kényeztetve az ifjú feleséget,
aki harmatként ezerszeresen
visszaragyog rá
és koszorúként körülöleli.

Nem tudja, a gáláns udvarlás
melyik gyümölcsét kóstolja előbb,
és azt hiszi, hogy immár ez a sorsa:
örök királynője egy nagyszerű szívnek.

S mikor múlik a hajnal,
amelynek olvadó aranya mind az övé volt,
és múlik a dél heves ostroma is,
a zenitről a bőrére áradó sugarak
célba egyenest az ölébe törekvők,
mintha a szerelem küldötte leginkább
a tűzbolygó vakító fénye lehetne,
és a délután ferde sugara már
hosszúra veti árnyékát feje mellett,
és messze nyilaz, mert
a láthatár mögött rejtőzik a célja.
A drága ajándékok helyén könnyed ígéret,
az ígéret helyén tűnődő feledés
figyelmeztet, az alkony tüze
legfőljebb rőt fényt vetít
a felhők magasába,
míközben lángja már
másfele perzsel.

Leszáll az ég csúcsáról az este,
és a sötétség a fülekbe zizegi,
hogy másutt, más égtájakon
épp most kel fel a nap.

URAM,
HA NEM VEZETNÉL

TESTEMBEN ELREJTED

Testemben elrejtéd
halálomat.
Megtalálja az orvos
és kiveszi.
De Te újra
elrejtéd valahol.
Az orvos az életemért,
Te a lelke mért harcolsz.

MÉG MINDIG TERVEZ

Még mindig tervez,
valamit akar
velem az Úr.
Gyerekeknek tart,
akinek jót tesz,
hogyha tanul.

Botladozom a valóság
nehéz csizmáiban,
pedig egy csigaházban
megbújnék boldogan.
Nem nézném földre szegzett
szemmel az utakat,
csak a papírt figyelném,
szabad lennék, szabad.

URAM, HA NEM VEZETNÉL

Uram, ha nem vezetnél
mindég tüskés utakra,
aligha ismernék rá
sorsomban kéznyomodra.
Uram, ha nem vezetnél,
akkor senkim se volna,
aki vergődő, lázas
lelkemnek válaszolna.

Nem tudom, hogy találsz rám
tereiden, Hatalmas,
időd, erőd miként van,
hogy meghalljál, meghallgass,
nem tudom, hogy szólal meg
egyszer csak az a válasz,
amit tudom, Te adál,
ami mögött Te állasz.

De már elég, hogy hallom,
de már elég, hogy mondod,
nem kérdezem, ki vagy Te,
nem ostromlom a titkot.
A mellkasomban lüktesz,
világod ölen élek,
szertefoszlott a gögöm,
már nem bánt, hogy nem értlek.

A fölszín vékony mázát
karcolja csak tudásom,
Te mélyebben lakol, de
teremtésedet látom.

És már beérem evvel.
A nemtudás tudása
egyszer csak rátalált a
hit alázatára.

Hajlékony, jó lovas
– nyerítő rímek hátán –,
gondtalan ritmusokat
kopogtatna a vágtám,
vagy röpködnék a szélben,
alattam rózsahinta,
Uram, ha nem vezetnél,
mindég tüskés utakra.

KINEK AZ ASZTALÁN

Lehet, hogy a Teremtőt jobban érdeklik a gubacsdarazsak
és nagyobb kedvét leli a vakondokban,
akik logikában rá jobban hasonlítanak
vagy szelídségben. Vagy a gondoskodásban.
Szegény Teremtő! Kiknek adta alakját?

Nyakaszakadt, fejekkel gurigázó század.
Méltó a vérmocsaras előtörténetekhez.

Alapanyaggá lett a Teremtő képmása,
akár a sertés, a tonhal vagy a tömpehomlokú juh.
Ki fogyasztja el, amit a saját fajtájából készít?
A végtermék kinek az asztalán csemege?

LÁTJA AZ ISTEN

Látja Isten
a vízben a halat,
a férget a halban,
és látja mindkettőnek
az összes sejtjét,
és a sejtmagokat,
és azok magvait,
le egészen
a végtelen parányig.

És látja Isten a sok,
sok milliárdnyi
gáz-, hang-, fényvezeték
üvegszálfonadékban,
futni földben és vízben,
futni a levegőben,
és hallja bennük az összes
szavunkat és csöndünket.
Hallja bennük az összes
igazságot és hallja,
még ráadásként hallja
összes hazugságunkat.
Mert Isten be nem fogja
a szemét, fülét, száját.
Semmi botránytól nem fél,
el sem csodálkozik, ha
észre sem vesszük. Hogyha
nem tudjuk róla azt sem,
miként rendelkezik a
sorsunkkal. Sejtjeinkkel.

És látja Isten
a roppant óceánt,

a muszlinnál finomabb,
szakadozó ködöktől
a lüktető erekkal
megfont vízfalakig,
sötét tengerfenékig,
s a metánpárnák néma,
vízáram-fújta síkját,
amitől oly szelíden
bókolnak-lengedeznek,
ahogy a hamvas szilvák
a megrakott faágon,
szelíd kővankos alján
a kékkagylóbozontok.

De egy szemvillanástól
ha majd felbugyborognak,
tűzbe-lángba forgatják
az egész golyóbist,
felforralják a tengert,
hogy gőzével lefőzzék
a halott koponyáról
az öreg húst, borostát.
A sokmilliárd tonna
műanyagnövedéket,
amely megpörkölődve
talán lehullik róla,
talán megtapad rajta.
Újabb évmilliókra,
újabb jégkorszakokra,
tudatát vesztett vénként,
szendereg és az álma
mindaz a fájdalom lesz,
amit ki kellett álljon,
hogy Úr-béli magányát
új méltósággal lakja.

ÖRÖKRE RAB

Ne képzeld, hogy a sátánnal cimborálsz.
A sátánnal nem lehet cimborálni.
A sátánnak csak játékszere lehetsz,
akit hagy fegyverrel az úton állni,
vagy akit felcicomáz a csábításra,
Amíg el nem éri céljait általad,
csak addig vagy számára ismerős,
csak addig szolgálja a vágyadat.

Ő nem választhat, ahogy én teszem:
most jó leszek, máskor maga a Rossz,
nem lehet egyszer gyöngé, aztán meg erős,
ő a mindig, az örökre gonosz.
A sátánnal nem lehet cimborálni,
mert nincsen benne szabad akarat.
Ezért irigyli, elveszi tőled is.
De maga akkor is, örökre rab marad.

HŰ PÁSZTOROK

Tőkés Lászlónak

Ezen a forgó földgolyón
elérni többet nem tudunk,
nagyobb szerencsénk nem lehet,
minthogy egy éjjel megnyílik
ott fönt a csillagmennyezet,
s látjuk-halljuk, hű pásztorok,
az angyali seregeket.
Szavukra nyomban indulunk
fölkeresni a nincstelen,
be nem fogadott gyermeket,
s igaz szívvel hitet teszünk,
hogy Megváltónk megszületett.

1. STÁCIÓ

Sosem mondta magát királynak,
mondta magát Isten fiának.
Nevezték titkon Messiásnak,
akire Mózes óta várnak,
és akit Mózes óta félnek,
legnagyobb fölségnek ítélnék.
Mégis, aki nevét kimondta,
a gyanút már magára vont,
nagyobb bűne nem is lehetne,
mintha Messiást emlegetne,
a próféták is „provokáltak”,
mikor jövetelére vártak.

Sosem mondta magát királynak,
mondta magát Isten fiának.
– Szentségtörő, istenkáromló,
nyilvános maga ellen valló,
kitetszik, majd milyen hatalmat
birtokol, ha keresztfán jajgat.
Annyira kívánták a vesztét,
ruhájából kivetkőztették.
fejében töviskoronával,
vállán rongyos bíbor paláستtal,
a népe elé kivezették:
„Íme, az ember” – megnevezték.

Látták, hogy beszéde, csodája
tekintélyüket aláássa,
és nem félték az Úr haragját,
hanem hóhér kezekbe adták.

Nagyobb az irigység, hiúság
hatalma rajtunk, mint a jóság?
Jobban félünk egy vetélytárstól,
mint az Istentől magától?
Jobban a császár haragjától,
mint a Teremtés Urától?

Krisztus a keresztet felvitte
helyettünk a Koponya hegyre.

9. STÁCIÓ:

KRISZTUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTTEL

(Morvay László keresztútján)

Nem a kereszt nehéz,
és nem az a kín,
hogy vinni kell.
De rámnehezül a rettegés:
amire kezdettől készülök,
elviselem-e majd a szenvedést?
Mindíg éreztem közeled,
mégis gonosz magánytól remegek.
Atyám, a végső pillanatban
kinyújtod-e értem a kezedet?

HÍVTÁL, HIÁBA NEM HALLOTTALAK

Posta Benjámín és Vida Tivadar atyának

Einsiedelnben huszonegy évesen
úgy gondoltam, hogy látlak, Szűzanya,
fáradhatatlan karodról ahogy
felém int a koronás kisbaba.
Koronás kis Jézus koronás édesanyja.
Nem láttam mást, mint saját képzetem:
arany felhők karéjában a szobrod
számomra csak szoborként volt jelen.

A kitárt szárnyú templomkapun át
a márványköre besütött a nap,
kirajzolta a sokezer belépő
lába koptatta kővéjatokat.
A félhomályban szentélyed felé
sodort a meg-megtorló sokaság,
hozzád emelt, könyörgő arcokon
gyertyafényben lobogtak az imák.

A falakat borító exvotókon
a fekete, gótbetűs neveket
jegyzeteltem, régi szavak ízét,
a sok hálát és sok köszönetet.
Kik és miért hozták a számtalan,
benned bizakodó, hálát adó fohászt?
Csak ami emberi, azt fogtam fel belőlük:
régibalsorsokat, sok régi gyászt.

Talán ott volt Thalwieser Katalin
táblája is: mielőtt útrakelt

1763 nyarán
lázassal szemmel előtted térdepelt.
Nyomta lelkét a fájó gondolat,
hogy úgy lehet, többé már sose lát,
mert a szegénység, éhinség elől
útnak indul keresni új hazát.

Útnak indult, de elvitt Téged is,
mert nem tudott elmenni nélkülöd.
A fölpackolt sok-sok batyú között
hímzett képmásod legfőbb kincse lett.
A hánykódó dereglyén utazóknak
ki más segíthetett: Fekete Mária
lábánál énekeltek, sírtak, míg
az elcsitult folyó fölött feltűnt Buda.

Kicsiny képed ma oltáron ragyog.
Egykor az erdőben, egy kőris derekán.
Vigasztaltad a hozzáfutókat,
s neved áldott lett Einsiedeln után
Pesthidegkút és Remete vidékén,
mikor kegyetlen, idegen katonák
elől friss hóval betakartad
az ártatlan bújdosók lábnyomát.

Segített Sötéteredei Miasszonyunk,
visszanyerte látását a vak,
s a felduzzadt Ördögárok vizétől,
Te óvtad meg a parti házakat.
Szülők áldottak, könnyörülő Anya,
megmentetted a gyermeküket:
irgalmadból sértetlen maradt,
aki a vágató lovak közé esett.

Hányszor lehetett volna végzetes
a jöttöd óta eltelt kétszáznegyvenév,

ha nem emeled föl jogarodat,
ha palástod nem terjeszted fölénk.
És idehívtál áldott szenteket,
hercegprimásunk is zarándokolt
oltárodhoz reménytelen időkben,
végső segítségért Hozzád hajolt.

A Szeretetlángot Te élesztetted
Erzsébet asszonyban. Werner atyát
ínséges börtönéből visszahoztad,
s itt hallgatták az *Angyal választ*
a mártírsorsra ítélt fiatalok.
A díszes oltáron kicsinyke képed
milyen észrevétlen, egyszerű,
és mégis Te jelentesz menedéket,

távoli Einsiedeln Fekete Máriája,
Remetei Szent Szűz, védelmezőnk!
Milyen szerény felénk forduló arcod,
s milyen bőségesen ömlik le ránk erőd!
Zarándokként, mégis hitetlenül
néztem egykor a szobrod, Szűzanya,
vakká tett ostoba önhittségem,
mégis oltalmaztál, Mária.

Hányszor tapasztaltam kegyelmedet.
Figyeltél ránk sok nehéz éven át,
megfogtad a gyerekeink kezét,
harangszóval töltötted a szobát.
Kerestél, bárha nem kerestelek,
hívtál, hiába nem hallottalak,
s mikor végre Jézushoz vitt utam,
kinyitottad előttem kapudat.

Azóta hányszor ostromoltalak,
reménytelen sírtam lábad előtt,

a fényed átjárt, megerősített,
megnyugtatta a kétségbeesőt.
Add, hogy ne csak a bajban keressünk!
Tudjuk kimondani, hogy: Köszönöm,
hogy bárhonnan hazatérhetek Hozzád,
elhozhatom bánatom, örömöm.

TÁVOLI TÚZ

NOTES

A HOLD ARCÁN

Vasy Géza születésnapjára

A Hold arcán
átnéz az égbolt,
az égbolt arcán
átnéz a Hold.
Aranyrózsaszín
az, ami kék volt,
eozinfényű,
gyöngyfényű folt.

Gyönyörködöm.
Mintha rámnézne
nekem kelne föl,
köszöntene,
mintha örvendő
viszontlátással
fedezne föl
a tekintete.

Rejtélyes testvér,
aki nem érint,
nem érzékelem
tűzözönét.
Kristályos fényét
betűzgetem csak,
csak nekem szóló
üzenetét.

Szemsugarára
ébred a tenger
hátát púpozva

emelkedik.
Csupán tükörfény,
a sötét éjben
mégis gyémántként
fényeskedik.

Feketén nyúlnak
felé az ágak,
fekete árnyak
szürke havon.
Jégdaragyöngye
pereg az útra,
könnyű csizmámmal
ropogtatom.

TÁVOLI TŰZ LÉLEKNYI TÜKRE

1. OLYAN VAGYOK

Olyan vagyok, mint a gyerek,
mindent elsőre elhiszek.

Olyan vagyok, mint az ablak,
bárki kinyithat, becsaphat,

A szívem meg, mint az üveg,
ha nem ügyelsz, eltörheted.

2. AMILYEN ÉSZREVÉTTLENÜL

Amilyen észrevétlenül egy gyermek kap sebet,
aki nem ismeri fel a támadóját,
bután, csodálkozva csak magam elé révedek.
Nem tudok változtatni. Nem lehet.

3. TÁVOLI TŰZ

Távoli tűz léleknyi tükre.
Tudás nélkül üres a szív.
Velem maradsz már mindörökre,
tükröm örök tükrödbe néz.

4. EGYÉBKÉNT IS, MÁR AZÓTA

– Nem kötöttünk egyezséget.
Nem ígértem soha semmit.

Egyébként is, már azóta
minden régen megváltozott.

– Lehet, de én nem változtam.
– Csak szeretnéd. Dehogyan nem.
Semmire sincs már esélyed.
Nem kötöttünk egyezséget.

5. VIGASZ

– Tudod jól, hogy nem az, akire
bármit is szabadna bízni.
– Hiszen már nincsen is mit.
Régen rábízta mindenem.

6. 1526

A nemesek
nem akartak
kiállni.
– Védje meg a hazát
a király!

De a király egymaga
nem tudja megvédeni!

– Védje meg a Barát!
– Vagy az, aki akarja!

Kevés volt,
aki megvédeni,
de sok, aki
elfoglalni akarta.

7. BAJOK AZ IDŐVEL

Előbb az idő előtt
szaladgáltál.
Aztán meg az idő mögé
futottál.

Lépést tartani
vele,
nem tudtál,
nem akartál.

8. LABIRINTUS

Labirintusban bolyongtam
egész életemben.
Végül szemtől-szemben álltunk,
rádbukkantam és felismertelek.
Csontok heverték körötted szanaszét.
Az én csontjaim voltak, Szörnyeteg.

9. ÉLŐ ZENE

Arca a hárfahúron át,
fölvetett szálak közt
meg nem szőtt gobelin.

10. AZ ESŐ

Tulajdonképpen
nem is meglepő,
pont olyan ez,
amilyen az eső.

Tiszta és fényes
az, amit ígér.
Sár és pocsolya
hogyha földet ér.

11. FELHŐ

Tegnap még csak a hegytetőt
kószolta meg a felhő.
Mára megejtette az egész hegyet.
Holnap mi is a gyomrában leszünk.

12. IGAZSÁG ÉS HAMISSÁG

Az igazságra
bódultan bólogatnak,

és tűzzel érvelnek
a hazugságok mellett.

13. A HAZUG EMBER

A hazug ember
általában gyáva.
És a hazug ember
általában mérges
erre a gyávaságra.

14. TÖRTÉNELEM

Rád dübörög, mint egy vízfal,
rádnyomul valakinek az akarata.

Nem tudsz állva maradni.
Amit hozni akartál:
kimossa a kezedből.

15. A SZENT MÁRK BAZILIKA

A Szent Márk csipke ablakán át
benéz a délutáni nap.
Édes Jézus, legyél kegyelmes,
hogy egyszer majd meglássalak.

16. AZ ERŐS GONDOLKODÁS HÉZAGAI

A személyes jelenlétben
az erős gondolkodás hézagai.
Nem távollét, de mégsem jelen.
Tiszteletre méltó és nevetséges
a mélyen gyökerező figyelem.

17. ÚTTEST

Kivasalták a kutyát, mint egy inget.

18. LEGENDÁS KORSZAKOK

A legendás, nagy történelmi korszakok huszonöt-
harminc évek.
Úgy látszik, rendben tartani tovább nem lehet az
emberiséget.

19. LÁTOD MAJD

Látod majd az életedet.
Egyetlen pillanatban,
egyszerre az egészet.
Egyetlen pillanatban
látod, megérted,
és kétségbeesve
szeretnéd megtagadni.

JÓZSEF

Utassy Józsefnek ajánlom

József hozott hóvirágot,
hat szálát,
hozott felhőt, dagadt vásznat,
ott szárad.

Jég dermed a ciszternánkban,
fagy foglya,
tüzét a nap féltve hinti,
nem ontja.

József zsákot hozva hozzon,
nehezet,
cipeljen, hogy megizzadjon,
meleget.

A SZÉL ÁTLÁTSZÓ LÉPTEI

Kocsis Csabának

A szél a boróka ágait
hangtalan hajlítgatja,
mint a szerelmes vőlegény,
körbe-körbe forogja.

Karcsú karját válla fölött
a fenyő messzire nyújtja,
csipkés zsebkendője lebeg,
föl-le és föl-le, ha fújja.

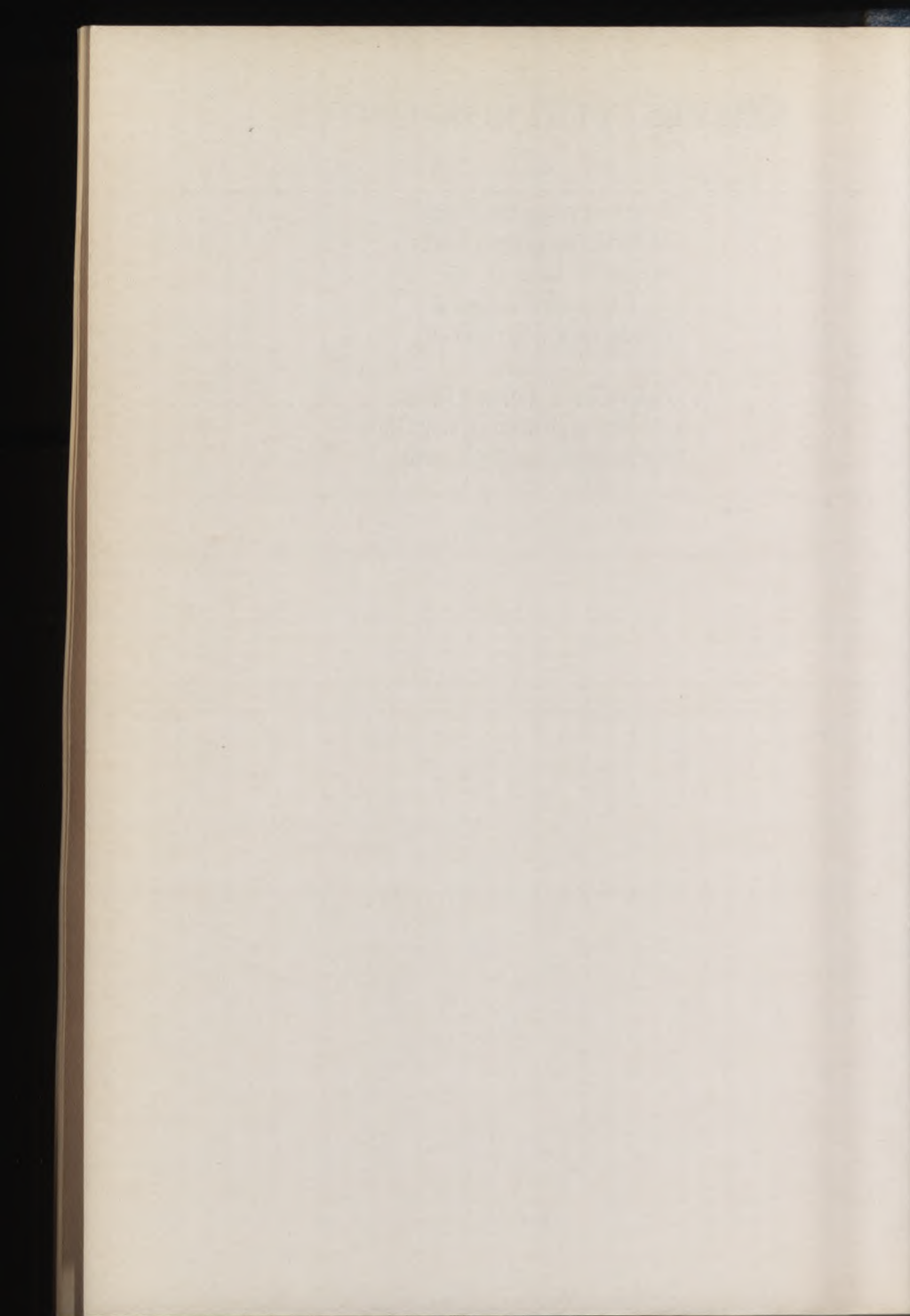
A szél átlátszó léptei
a diófán zörögnek,
ezernyi lábat hallani,
ahogy mennek és jönnek.

Zörög a diófalevél,
mint hogyha rézből lenne,
te fűben jársz és lépteid
alig hallani benne.

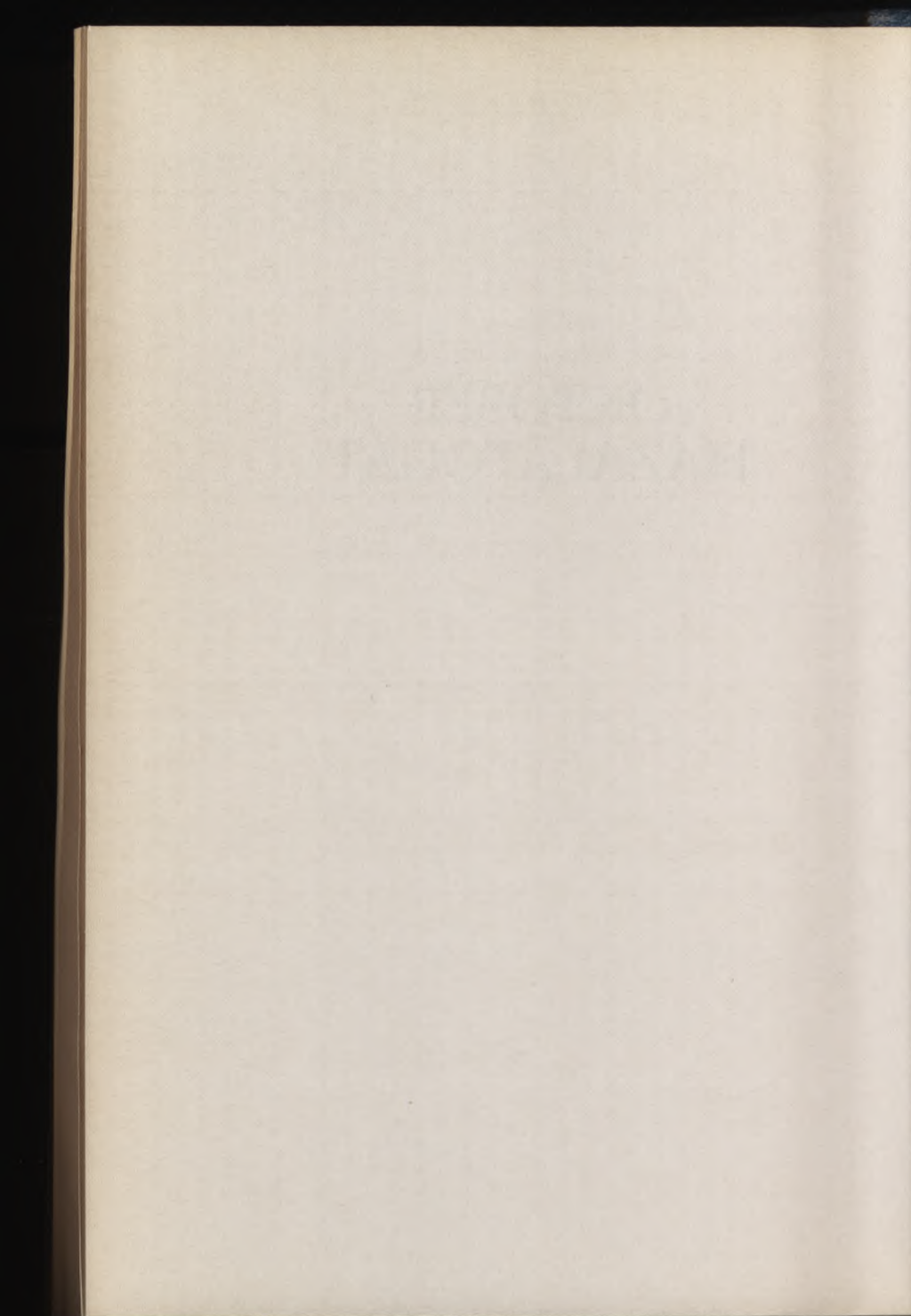
SZILVESZTERI KÖSZÖNTÉS

A kertet megette a dér,
az erdőt megette a köd,
mégis örüljön, aki él,
s a szilveszteri örömek
feledtessék a dért, ködöt.

Adjon Isten boldog jövőt,
mindannyiunknak szép időt,
egészséget, reményt, erőt!

OKTÓBER
HAZALÁTOGAT

P. T. GYEREKKORA

Pista bácsinak Kistarcsára vittünk töltött csirkét.

Két drótháló között sétált az őr.

Édesanyám odanyújtott neki egy cédulát,

de mielőtt elérte volna, rávágott a kezére az őr.

A cédula a drót közé esett.

Feri bácsi a röntgenkamrák titkai miatt

került börtönbe. A röntgenkamrákban

mindig sötét van, ott tárolta 56 után

a töltényhevedert, és a fegyvereket.

Apu pedig egy nap nem jött haza.

Iskolaigazgató volt. Bevitték:

– Írja le, hogy ki fog disszidálni!

Apu csak a tanárokról sejtette,

hogyan ki esetleg, a diákokról

semmit sem tudott. Két hónapig volt bent.

Megjött egy éjszaka, de nem volt nála táska,

se bot, se kalap. Még szemüveg sem.

– És mit mondtál nekik? – kérdezte anya.

– Nem látok írni, mert a szemüvegem

első nap összetörték. – És elhitték?

– Nem azért vittek be, hogy higgyenek nekem,

de hogy legyen, akit verjenek éjszaka.

A SENKIFÖLDJÉN

Kolumbán Miklós emlékére

Az arcán készenlét, hogy bármikor bárkinék
újra és újra elmondja legbensőbb szégyenét.
A döntést, ami hűtlenségére magyarázat,
a kiszakadás mentségét, ami sosem közös,
hiszen akkor beismerni sem lenne kudarc,
a világ elé tárja, szinte már érzéketlenül,
nem sírva el a lényegét. Pedig a lényeg a sírás maga.

Míg újjászületését kívánni kényszerül,
itt ül személytelen magányban,
mint autóstoppos útszéli árokparton,
az öreg parókia turistakonyháján,
a félszázéves, vétlen tárgyak között,
és éppúgy kenyeret és lekvárt eszik,
mint evett tíz évig odahaza.
A turisták füstöltkolbász szaga elől
reggeli idején templomba menekül,
imádsággal és szenteltvízzel hűti
az éhség és irigység ördögét.
Helybeli, másoktól levetett ruhái hátán
hazája neve áll. Rajta kívül mindenki látja.
Feszülő homlokán várakozás világít.
Nincs senki, aki ennél többet ígérne.

BESZÉLGETÉS

- Jó napot. Kiss Irma vagyok.
Nem emlékszik rám?
– Elnézést, de nem.
– Kiss Irma vagyok.
Együtt dolgoztunk
az Andrássy út 60-ban.
Nem emlékszik?
– Valakivel összetéveszt.
Nekem ahhoz az épülethez
semmi közöm se volt.
– Nem emlékszik?
Együtt dolgoztunk.
Én írtam naponta
a táviratokat.
Az államvédelmiseknek
Nem emlékszik?
Maga Kocor János, nem?
– Az vagyok, de nekem
ahhoz az épülethez
soha semmi közöm se volt.
– Nem? Az Andrássy út 60-hoz?
Nem ismer meg?
Van egy felnőtt lányom...
Mérnök. Angliában.
Kiss Irma vagyok.
– Nem, bocsásson meg,
összetéveszt valakivel.

OKTÓBER HAZALÁTOGAT

Október hazalátogat. Nem kellemes személy.
Azt mondták róla, disszidált, rég eltűnt, már nem él.
De itt van, s újból galibát csinál. Mit és miért?

Hátrakötött kézzel, drótba, kátránypapírba betekerték.
Búcsúztatás nem járt a holtnak, arccal a földnek elföldelték.
Attól féltek, hogy másként fölkel, szelleme átfúrja a hantot,
a börtönudvar kövét feltörve ad majd új harcra parancsot?

Veszélyes a szabadság-részeg, főként, ha nem is kér kegyelmet,
veszélyes csöcselék a szellem, maga írná a történelmet.

De a szellem nem tér a sírba, szabadon száll, nem köti semmi,
amint a test zárja fölpattan, többé nem lehet rabbá tenni.

– Szervezzük meg, legyen, mondjuk: Forradalmi Ifjúsági Napok.
Történelmi show mindenkinek, retro-fíling, kakukk-galopp.
Az egyik építsen barrikádot, a másik majd kövekkel hajigál,
legyen, aki orvosnak öltözik, sebet kötöz és halált konstatál.
Nosztalgia villamos is lesz és lesz tank, eredeti,
és néhány zászló, lyukas közepű, és lesz majd néhány, aki lengeti.

De a téren maguktól lengnek a zászlóhullámok pecabotok hegyén.
Szónokolnak, dalolnak és szavalnak. Nyáj pásztor nélkül. Szegény.
Szegény.

Ablakból nézik: „Mért van, hogyha nincs? A patkánylyukból
előbújt a múlt.”
„Nem tudja, de magától is csinálja – született lázadó –, amit sosem
tanult.”

Vízagyúra mászik, ahogy a tankra rég, villámlik, mennydörög.
Letépi, megtapossák a zászlót a zászlóra fölesküdt rendőrök.
Gumibotoznak, rúgnak, ütnek, – az emlékezés túl jól sikerült,

ötven év múltán sem látni, hogy enyhült a düh, netalán kihűlt.
Börtönfolyosón, véres fal előtt még mindig hihetetlen gondolat:
én állok itt, nem tévedés. Dobog a föld a kövezet alatt.

Sötét teremben ágál a rendező, hosszú árnyéka táncol a falon.
Kihívás neki az is, hogy vagyunk: „Ne legyenek, hogyha nem
akarom!”

Névnapiján eljött, velünk ünnepelt. Mint villámok között a szent
király.
Izzó parázs lett a város megint. Fölemelkedik? Vagy föntről leszáll?

LELKI GYAKORLAT

Ne bízzál jobb jövőben.
A könyvekből kihagyták
sorsod lapjait. Előre elfeledtek.
Ki veszi észre a hiányt,
mikor sietve, vizsgára menet,
átlapozza a tankönyveket?
Ne bízzál jobb jövőben.

Az indián nem jó, ha élő
és nem jó, ha halott.
Az indián csak fogja a helyet.
Aki nem tud érvényre jutni,
nincs. Ne bízzál jobb jövőben.

Nem vállaltad a nemtelen
tülekedést. Kerülő utakra
a képességed vezetett:
a megfelelni nem akarás.
Ne kívánd meg,
amit mások elértek
(de ne vesd meg azt,
amit nagyon kívánsz).
Ne bízzál jobb jövőben.
Kérdemelni nem lehet.
Kegyelmekek vannak,
nincsenek érdemek.

NE HÍVD VENDÉGÜL

Ne hívd vendégül ellenségeid,
nem érik be azzal, amit kínálsz,
megjegyzik, hol tartod a pincekulcsot
és hogy melyik szép leányod szobája.
Ne lásd vendégül ellenségeid,
édes borod számukra savanyú,
nagy lelkűséged pazarló kérkedés,
és hogy te vagy a házában a gazda,
bizony, az is rosszul esik nekik.
Ne hívd vendégül ellenségeid.

BEREKFÜRDŐI GYÁSZDALOK

1. MINDENEK ELLENÉRE

Leültünk a veranda korlátjára.
Nem lett volna semmi rendkívüli,
ha az arcod nem olyan sápadt-sárga,
a szemed alja nem olyan fekete.
Suttogva mondtad, mert ez még titok,
hogy a tüdőd tele van daganattal.
És a májad is. Egy órája sincs,
hogy a kórházban közölték veled.
– Ne ijedezz! Meggyógyulok!
Ígérem, hogy jövőre is leszek.
Pontosan így és itt találkozunk majd,
itt ülök veled együtt, ahogy most itt ülünk.
Hidd el, mert legyőzöm a betegséget,
az akaraton múlik. Egyszer már sikerült...

Megdöbbsentett a lelkierőd,
engem máris kilelt a hideg,
átjárt a kétségbeesés,
véremben alig volt oxigén.
Elképzeltem az eljövő szeptembert,
messzinek látszott, nagyon messzinek.
– Elhiszem, itt ülünk majd, sikerülni fog
– fogadkoztam azért –, sikerülnie kell.
Itt ülünk ugyanígy majd
a körbefutó gerendakordonon,
akár egy pagoda szellőjárta
kerengő-folyosóján,
a magas fenyők égboltja alatt.

Hogy tudjak hinni, látni is akartam.
Benéztem vászonsapkád sildje alá,

hogy lássam a dacot, erőt árasztó
szavaid kovácsát. Fénytelen riadtság,
sötét kétely rebbent szemem elől
összeszűkül, tettenért szemedben.

Nem akartad, hogy elborítsa a gyász
Berekfürdőt. Hogy idő előtt temessük,
aki él még, szétkárogjuk a rejtett végzetet.
Legyen élet. Még minden változatlan,
még nem hullottak le a levelek.
Ne tudjuk még, ami nem tudható.

Eltelt az év. Belőle kilenc hónap a haláloz után.
Ott voltam temetéseden, láttam őszeink
derült faluját a télközép ragyogó hidegében:
láttam, ahogy betonlapokkal lefödik a koporsód.
Most mégis itt ülök és idevárlak. Pontosan ide,
ahol ígérted és ahogy ígérted, hogy találkozunk.
Ahol majd győztesen találkozunk. Mindenek ellenére.

2.

Szeptember. Vizeink fölött
széles ezüst fogantyú:
áthidalja az eget a Tejút,
gyémánttűzben villog az Orion,
észak-nyugaton a Göncöl poroz.
Most még az ég alján jár a szekér,
de hogyha útját figyelemmel kísérted,
tudod jól, néhány hónap,
és jön a nagy karambol:
elgázolt vadként fekszik a zeniten,
kerekei az ég felé merednek,
amit vitt: szétgurulnak a csillagok.
Január legelső éjszakáján.

3. ARANYAT ÖNT AZ ŐSZ

Elmúlásod úgy nehezül rám,
hogy szóhoz sem hagy jutni.
Szeret, aki érdek nélkül szeret.
Szereteted tudtam-e viszonzni?

Kezed nyoma, amerre csak megyek.
Körmendi Lajos a táj jó szelleme.
Szabad-e annak, aki ilyen fontos,
szabad-e, hogy elmenjen? S elmegy-e?

Várom az időt, hogy kevésbé fájjon.
Pusztulásod ne legyen vereséged.
Biztos elmulasztottunk valamit,
nem hárítottuk el a veszteséget.

Mulasztottunk. Mulasztunk ma is,
önzők vagyunk és kiszolgáltatottak.
Lajos, bocsásd meg! Aranyat önt az ősz,
s mi fürdünk benne. Jövendő halottak.

4.

Látod, Lajos, micsoda hitszegő vagy!
Hánynak ígérted: életben maradsz.
Az elszánt arcon a fekete árnyak,
a riadt szemek világítanak.

Látod, Lajos, micsoda hitszegő vagy!
Hogy mondtad, hogy ígérted, győzni fogsz!
Úrrá leszel a kihívó halálón,
felveszed kesztyűjét és az arcába csapsz...

5.

Pogány vagyok, azért fáj így halálod.
Nem is Téged siratlak. Magamat.

MILYEN VÉGLEG, MILYEN VÁRATLANUL

Mátis Livia emlékére

Milyen végleg,
milyen váratlanul
röppennek el
a megszokott angyalok!

Koldus gondokkal
küszködve mindig,
pazar kincset
hagytál magad után.
Nem az uzsorás kincsét,
ami bedőlt ház alól
kerül elő.
De meg nem számlálható,
gyarapodó örökség,
amit a képesség teremtett,
az önfeláldozó belátás,
ami nélkül nem fut a kerék.
Ami célratart,
önmagát sarkantyúzza,
ami a pénznél többre képes,
mert mozgatója nem a számítás,
a csupán saját javát kereső.
De te? Mit is kerestél?
Elszánt önpusztítással
futva kimerülésig.

Milyen végleg,
milyen váratlanul
röppennek el
a megszokott angyalok!

Sűrű falomb közül,
hirtelen hangra
mind a madarak.
Riadtan nézzük,
ki mindenki tűnik el
felhőrések között,
vagy egy földrepedésben.
Tudtuk, persze, hogy
nektek szárnyatok van,
rebbenő sorsotok van.
De örök sietségben,
a síró-fúvó szélben
mért hagyatok itt
egyszerre ennyien
kitartó jóbarátot,
konok ellenfelet?
Miféle hang volt,
ami elhívott,
ami jelet adott
a pusztulásra?
Mi elől menekültetek,
a sorsunk tanulságait
levonni nem tudókat
ittfeledve minket,
akik továbbra is
forgunk a sietségben,
a sívó-rívó szélben,
kitartó jóbarátok
s ellenfelek körében.
Tövises indáikon,
szeretetláncaikon
ideig-óráig még
fennakadva.
Magunk után
alig-nyomot, ha hagyva.

AHOGY ÁLMODBAN

Határ Győző halálára

Édes Győzőm, bár úgy lenne,
hogy találkoznánk a mennyben,
ott ülnél a Jézus jobbján,
hitetlen, öreg hadastyán,
odafent ülnél a mennyben,
akit Szent Péter terelt be:
a Sötét Uraság szentje.

ÉN A VILÁGOT NEM BÁNOM

Bella István emlékére

Én a világot nem bánom,
járja, ahogy én nem járom,
húzza, ahogy én nem húzom,
zúgja, ahogy én nem zúgom.

Én a világot nem bánom,
amíg benne van lakásom,
belőle fakad forrásom,
érte szól haraguvásom.

Én a világot nem bánom,
még hogy ha fáj is, hadd fájjon,
velem, nélkülem, hadd vászon,
nincs benne már maradásom.

MENNYEI JERUZSÁLEM

Kettős gyöngysor csillog
az opáلكék homályban.
A tótükör helyén
égbolt a pára,
s ahol a déli part
józan fénysoara állna,
lebeg és leszáll a
mennyei Jeruzsálem
remegő fényparázsa.

A FEHÉR EMBER

Húsz év múlva, száz év múlva
Európa neve átokszó lesz.
Eljátszottuk a hivatásunk.
A javakból bálványt csináltunk,
pénznek hívjuk, csak őt imádjuk,
és az egész kerek világon
egyedül csak neki szolgálunk.
Isten nevét hiába vesszük,
káromlása szórakozásunk.
Ünnepeit meg nem szenteljük,
apánk-anyánkat nem tiszteljük.
Ölünk. Paráználkodunk. Rablunk.
És teszünk hamis tanúságot.
Felebarátunk házastársát,
gyermeikeit bűnre kívánjuk,
házát, mezejét, szolgálóját,
vasát, szenét, olaját, fáját,
vizét, földjét és levegőjét,
mindenét magunknak kívánjuk.
Mindenéből kifosztottuk már
és zsebre vágtuk a világot.
A miattunk földönfutó lett
milliók bosszújától félve
pisztolyt, bombát, rakétát gyártunk,
mérget keverünk, járványt játszunk.
Tűszaink mind a kiraboltak.
Kényünk-kedvünk, ha szabadulnak,
az is, hogy ha rabok maradnak.
És – ha jobban fizet – halottak.

Húsz év múlva? Száz év múlva?
Igazából századok óta

szégyen fehér embernek lenni.
De ezt a szégyent megtanultuk
tehetséggel és tudománnyal,
fölkényes eleganciával,
nevető, drága fogsorunkkal
selyem lányunkkal és fiúunkkal,
másodkézből leszámítolni.
És minden jogos önvédelmet
csellel, pénzzel és erőszakkal
a lehető legügyesebben,
de kíméletlen megtorolni.

HOPSZASZA

A szombat esti Balaton fölött
pufogó, idétlen hopszasza.
Majomként billeg, noha méltósággal
tudott táncolni a maga körében.
Zene, amitől csámpás lesz a nyelv,
dobálja a farát,
mint egy kövér banya.
De hol szól az a zene,
amit szeretnél?
Az az izlés múzeumi lelet.
Nem igényli az se,
aki még ismeri,
aki a nagyapjától
hozományba kapta.
Ha bizonyítani kell,
a reflektor előtt is
evvel kell bizonyítani,
ebben egyesül kelet és nyugat,
általa közelít az ideálhoz.
ahhoz, aki mindennap jóllakik,
ruhatárát évszakonként cseréli,
(kidobott gönceit
hordja a maradék világ),
ahhoz, aki autóját,
repülőjét száguldva vezeti.

Jó pénzű hopszasza,
ha énekeljük,
látszik a jószándékunk,
méltók vagyunk mi is
arra, amit ő megadhat magának.

HAT BALATONFÜREDI GYERMEK TÁNCOL EGY ARPINÓI ÉTTEREM BOLTHAJTÁSOS PINCÉJÉBEN

Hat gyermekben
testet ölt a zenénk,
a tánc sudárra
húzza derekuk.
Ez a hat gyermek
helyettünk tudja még,
amit mi nem tudunk.
Ülünk a helybeli
álmélgodók között,
könnyezve, mint ők,
fejünket félrehajtva,
szótlanul dobolva
és tapsolva az ütemre.
Emlékezünk arra, amit
még harminc éve épp így
tudott, aki akarta.
Akinek anyanyelve volt.
Anyanyelv ez ma is,
de már számunkra holt.

AZ ARPINÓI ROZMARING

Hogy ne legyek aggodalmaimban olyan magányos,
megalapítottam az Arpinóból Máriaremetére elszármazott
rozmaringok kertészeinek klubját.

Most a klub ablakából nézem
kétéves, egyenes derekú palántámat,
melyet a meredek hegyi ösvény tetején,
a fellegvár küklöpsz kövei mellett
melengetett egykor éjszakánként a felszél,
és borzongatott az Appenineket borotváló vihar.

A völgybe komótosan levonuló
szürke kőházak sora helyett
innen csak a kertünkben szitáló ködöt látja
és a cserjék dérszirmos ágait. Üveg mögül,
mivel ilyentájt végezne vele odakint a fagy.

A második kontinentális december,
a második új év köszönt rá nem sokára
távol a sudár, anyai rozmaringbokortól,
amelyről tolvaja levágta, kicsinyke ágként,
nedves vattába csomagolva utaztatta
hátizsákjába rejtve, busszal és repülővel.

Minek is ilyen messze? Milyen reményt táplálva?
Miért kellett neki eredeti arpinói rozmaring
télre az ablakába?

Miért aggódik, nő-e a növény?
Mit vesztené avval, ha a sötétzöld palánta
egyszercsak megunná az emigrációt,
az idegen földet és sosem lenne a
számára kiszemelt vén dézsa dísz?

Mit is, mit is? A válasz pontosan nem tudható.
Legföljebb annyi, hogy nagyon sokat.

BOLDOG,

akinek nem rongyos a lelke,
de fényes, mint a nehéz selyem,
aki hiszi is, amit mondott,
akit nem zsarol a félelem,

boldog, akit nem az önérdek
kormányoz, hanem önként szolgál,
adósait nem tartja számon,
görbe úton titkon sem jár.

Boldog, akinek láthatatlan
púpként a múlt nem ül a hátán,
nem üzletel gazemberekkel,
árnyékán nem táncol a sátán.

Akinek a szemén kifénylik,
hogy süt benne az Isten napja,
akinek lelke nehéz selymét
magasságos szél lobogtatja.

Jókai Anna születésnapjára

CINKESZÓVAL TELI

Cinkeszóval teli a kertem.
Az októberi napsütésben
körmét a fenyő törzsén edzi,
a vérmes kandúr. Nem fog mégsem

kis madarat, mert szerencsére
kevés hozzá a tudománya:
nehéz a vörösfoltos macska,
a fenyőt így hiába mássza,

nem bírják el a vékony ágak,
nem mászhat ki az ághegyekre,
ahol ezüst torokkal hangol,
forgolódik, ugrál a cinke.

Hajlik, pezseg a fenyő csúcsa,
négyen-öten is ideszállnak,
ezüst húrokat húznak fölém
a villanó madárkaszárnyak.

A cinkeszóval teli kertben
napozik az ősz, szeme hunyva.
A vérvörös repkényfűzér is
mozdulatlan, mintha aludna.

NÉPDAL

Magyarország, de kapós vagy,
kutyáid sem harapósak.
Hóbefödte, nádbeszegte
földed fölszántva, bevetve.

Hófelhőre karcolt fákon
szarka hintázik az ágon,
fut a nyúl, oson a macska.
Függöny lobog a magasba,

üres ablakon kívágta
a szél, tótágast a házra.
Szarvas keresi a hóban,
ha valami ehető van,

hosszú nyaka földrenyújtva.
Agancsát felhőbe szúrja,
társa, mozdulatlan állva
néz, mintha valakit várna.

Mintha fehér porcelánban,
úgy áll a fehér határban,
feje fölött sólyom lebeg,
szárnya megtartja az eget.

ELŐBB ÍZLELTELEK

Előbb ízleltelek,
mint az anyatejet,
fülemet tapasztva
a magzatburokra,
már mozdult az ajkam,
beszélni akartam.
És úgy hallgattalak
anyám szíve alatt
kucorgó magzatként,
mint jós-szót hallgatnék,
rejtelmes igéket
amiket nem értek,
de mégis enyémeek.
Hogy ez, az anyanyelvem
lesz sorsom, kegyelmem,
megtartóm, szeretőm,
az éltetőerőm,
imádságom szárnya,
remény az áldásra,
az önátadásra,
a fennmaradásra.
Előbb ízleltelek,
mint az anyatejet,
és leszel utolsó
vigaszom, búcsúzó
lelkem foglalatja:
amit hagy, rád hagyja.
Végessége végét.
Végtelen reményét.

HALOTTAIM

Fölemelték a fűköpenyt, alatta
földbe ütköztek. Föld emészti meg
a sárga nárciszok törekeny szárát,
fölrebbennek a juharlevelek.

Az a váratlan, rideg találkozás,
kiforgatták szétfűrészelt fejét,
mint lim-lomot, másik dobozba tették.
Vagy őt őrzi a hant vagy hűlt helyét.

Az asszony, aki pendelyünket látta,
kis gyermekek, ki voltunk, gyermekek,
a moccanatlan sötétségben alszik,
végleg leállt, elporlott szerkezet.

A kő fölöttük véglegesnek látszik,
Krisztus keresztjén a saját neved.
Alóla a szívós gyom kivirágzik,
a márványt megbillentő gyökerek.

NEGYVEN ÉV MÚLVA

A Kilenceknek

Mellőztetésünk hosszú története
a „játszó személyek” magánügye volt.
A hatalom megbecsült: vermet ásott,
mi is megbecsültük: beleestünk. Bele.
Minket már annyiszor eltemettek,
nem illett ismerni és nem illik ma sem.
De legtöbben nem ezért nem ismernek.
Nem ismernek. Csak úgy. Egyszerűen.

Mellőztetések hosszú története
egyszerű agyrém. Sohasem létezett,
amire emlékszel. Hiába, művészember
legfőbb megrontója maga a képzelet.
Hogy lettetek volna mellőzve, jóbarát,
ha mellőzöttségtek nem tűnt fel senkinek?

A LEGKEDVESEBB SZAVAK

Csoóri Sándornak ajánlom

Mért okoznak egymásnak akkora fájdalmakat az emberek,
hogy ne lehessen kibírni?
Mért okoznak egymásnak akkora fájdalmakat az emberek
hogy megkeseredjenek szájukban a legkedvesebb szavak?
Hogy összeharapják a fogukat,
ha azt a szót hallják, hogy szerelem, hogy édes hazám?
Hogy Magyarország?
Mért vágják pofon hazugságokkal egymást az emberek,
hogy az arcon ott maradjon örökre a folt?
Nem az ütés, nem is a szégyen pirossága,
hanem a csalódás sötét karikái.
A mindörökre megátkozott áldás.
Mért nem mondja inkább valaki,
az, aki a legkedvesebb volt, aki bírta minden gondolatuk,
hogy te az enyém vagy, az én büszkeségem,
az én szerelmes, egyetlen reményem,
minden hibáddal és bűnöddel együtt,
mellettem bátran megöregedhetsz,
tied lesz a bizalmam akkor is,
megbecsülöm növekvő életed,
és szavaidat mindig megfontolom.
Nem csúfollak meg soha senkivel. Ki nem nevetlek senkivel
hibáidért vagy erényeidért, a hátad mögött
össze nem beszélek: te én vagyok
s én te leszek halálomig, halálodig.
Mért okoznak egymásnak akkora fájdalmakat az emberek
hogy megkeserednek szájukban a legkedvesebb szavak:
hogy szerelem, hogy édes hazám, hogy Magyarország?

BECSUKÓDNAK A GYEREKEK

Mint a kapuk,
becsukódnak a gyerekek,
szájukat összezárják,
homlokuk ráncba vonják.
Mindig sietnek.
Oldalról látod őket,
kezükben a kilincs.
Nem néznek rád, ha szólnak,
a tekintetük más tárgyat keres,
igyekeznek, hogy ne lássanak.
Kéréseidet, mint a kerítést
megkerülik vagy átugorják.
Szigorúan beszélnek veled,
és mérlegre teszik válaszod.
Baj van a szavaiddal,
nem emlékeznek rájuk.
Emlékeznek, de másképp.
Emlékeznek, de másra.
Türelmetlenül vitatkoznak veled.
Néha mégis rádnyílik mosolyuk,
csupán míg a kérésük teljesül.
De már nagyon ritkán
kérnek bármit is tőled.

VOLTÁL VAGY NEM VOLTÁL

Voltál vagy nem voltál,
ha igaz nem voltál.
Mindegy, hogy ki voltál,
hogyha hamis voltál.

Ha nincsen is más út,
nem tudok feledni,
csak kérdő szememet
szemedbe szegezni.

Hogy tudjam, kit nézek,
hogy tudjam, kit látok:
hűségeseletem
vagy hűtlen barátot?

Ha feledni kéne,
nehéz már feledni.
Addig volt jó, amíg
elég volt szeretni.

ÖREGASSZONY MONDJA

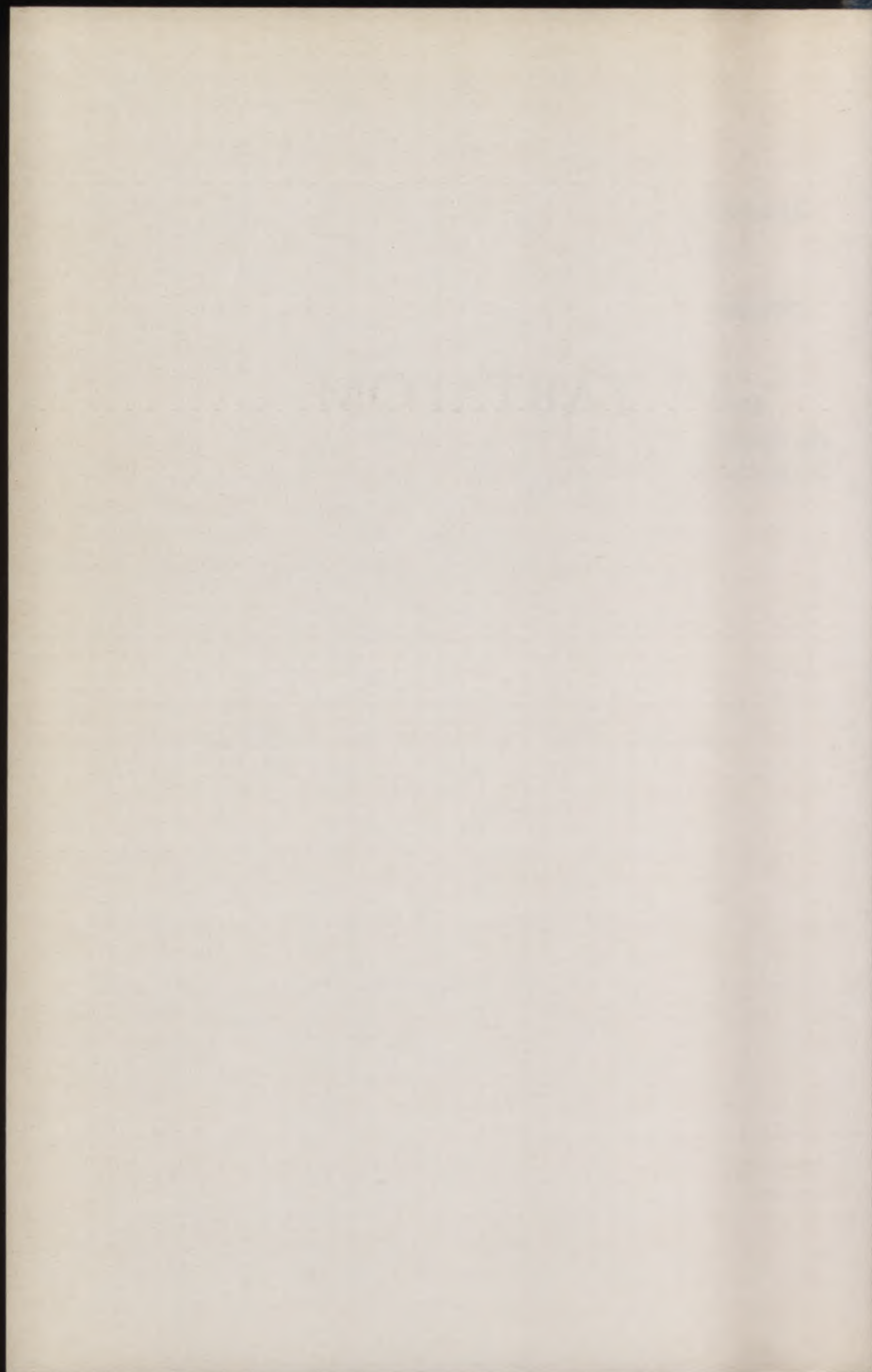
De sokat kellett magyaráznom,
hogy végül mégse értsenek meg.
De sokat is kellett tanulnom,
hogy végül mégse értsek semmit.
De sokat kellett szépnem lennem,
hogy a csúfságom kiderüljön,
de sokat kellett jónak lennem,
hogy a jóságom letagadják.
De sok igazat kellett szólnom,
hogy mocskoljanak hazugnak.
De sokat is kellett szeretnem,
hogy rámordítsák:– Takarodjál!
De sokat kellett sírnom ahhoz,
hogy a könnyeim kinevessék,
De sokat kellett gondoskodnom,
szeretteim mégis elvesztek.
De sokat kellett iparkodnom,
amíg haszontalanná lettem.
De sokat is kellett törődnöm,
hogy ne törődjék velem senki.
De sokat kellett adnom ahhoz,
hogy ne akarjak kapni semmit.

ITT, A FOLYÓ FÖLÖTT

Réce siklik hangtalan, a nagy folyammal szembenúszva.
A nap vízében feketén tükröződik könnyű alakja.
Vonuló hullámok fölött a fűzek iszapos loboncát
hajtja a szél, a nyáras parton feltorlódnak az uszadékfák.

Nem kellene a távolságot elveszteni, elmenni innét,
ahol egész valószínűtlen a sok rossz évtizednyi emlék.
Nem több, mint a képzeletben a szívvel együtt lüktető seb,
mintha más sorsát figyelned. Begyógyul majd és elfelejted.

TARTALOM

HÁTTÉR

Muskátli	7
Háttér	9
Pannonhalma alatt	10
Mese	11
Elementek szánkózni	12
Otthon	13
A legszebb lábnyom	14
Egy havas nap Pécsett	15
Aranyásó csömör	16
Hőségfekete	17
Buda tornyain	18
A város	19
Európai Megfigyelő	21
Hogyan kell nevelni a gyereket	22
Bolygópályák	23
Születésnap, ötvenes évek	24
Éppen hogy nagykorú	25
Nem szerep	26
Versek aranycsíkja	27
Recept	29
Az élet nem több	30
Múlt nyár	31

FÉRFI ÉS NŐ

Ellentét	35
Kettős bordícséret	36
Férfi és nő	38
Forró papíruszok	39
Az igazi levél	40
Kettős arckép	41
A másikat becsapni	42
Nem emlékszel	44
Terített asztal	45
Álomversek	46
Szavak és csendek	49

A fogoly Hermész	50
Variációk kanásztáncra	52
Sokáig szolgáltam	53
Hasonlat	55

URAM, HA NEM VEZETNÉL

Testemben elrejtéd	59
Még mindig tervez	60
Uram, ha nem vezetnél	61
Kinek az asztalán	63
Látja az Isten	64
Örökre rab	66
Hű pásztorok	67
1. Stáció	68
9. Stáció:	70
Hívtál, hiába nem hallottalak	71

TÁVOLI TŰZ

A hold arcán	77
Távoli tűz léleknyi tükre	79
József	85
A szél átlátszó léptei	86
Szilveszteri köszöntés	87

OKTÓBER HAZALÁTOGAT

P. T. gyerekkora	91
A senkiföldjén	92
Beszélgetés	93
Október hazalátogat	94
Lelki gyakorlat	96
Ne hívd vendégül	97
Berekfürdői gyászdalok	98
Milyen végleg, milyen váratlanul	102
Ahogy álmodban	104
Én a világot nem bánom	105
Mennyei Jeruzsálem	106
A fehér ember	107

Hopszasza	109
Hat balatonfüredi gyermek táncol egy arpinói étterem bolthajtásos pincéjében	110
Az arpinói rozmaring	111
Boldog	112
Cinkeszóval teli	113
Népdal	114
Előbb ízleltelek	115
Halottaim	116
Negyven év múlva	117
A legkedvesebb szavak	118
Becsukódnak a gyerekek	119
Voltál vagy nem voltál	120
Öregasszony mondja	121
Itt, a folyó fölött	122

ISBN 978-963-9903-26-5

Kiadja a Széphalom Könyvműhely
1068 Budapest, Városligeti fasor 38.

Tel./fax: 351-0593

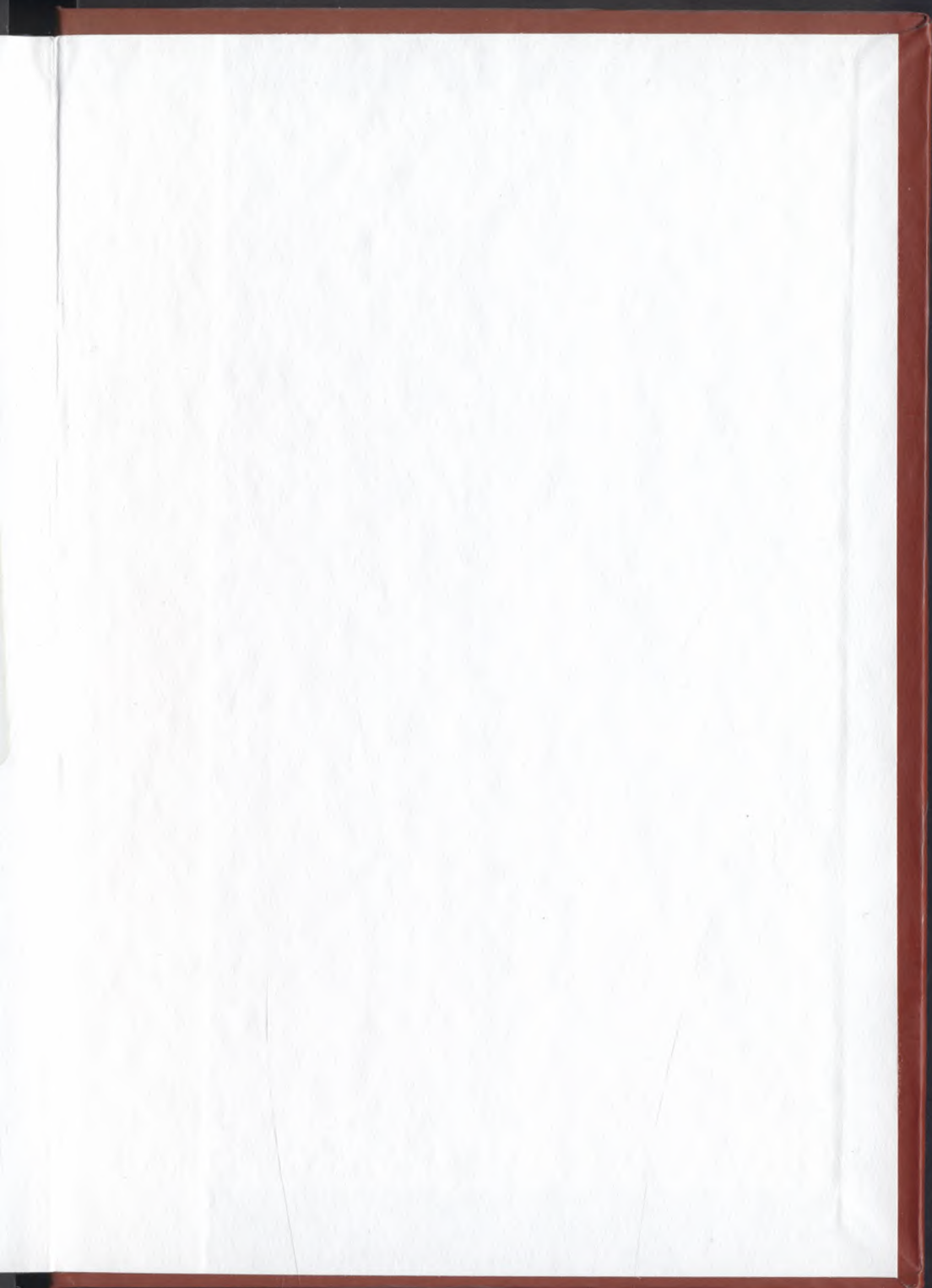
E-mail: iroszak@t-online.hu,
www.szephalom-konyvmuhely.hu

Felelős kiadó: Mezey Katalin
Nyomdai előkészítés: Scriptor Kft.

4386/11

MEZEY KATALIN (Budapest, 1943), magyar – népművelés szakot végzett az ELTÉ-n. Az *Elérhetetlen föld* című antológiában, a *Kilencek* költőcsoporttal indult. 1970 óta számos vers-, próza-, drámakönyve, gyermek- és ifjúsági regényei, meséi, gyerekverskötetei jelentek meg. IBBY-, József Attila-, Teleki Pál-, Bethlen Gábor- és Prima-díjas.

„Mezey Katalin szelektivitása szigorú, rezdülékenysége a szélhárfa húrjainak kiszolgáltatottsága; ismeri (és lakolja) a szavak mágikus erejét – mely erő a kimondás után visszavehetetlen; a szépelgés helyett az önmagához is kegyetlen őszinte számvetést választja; mert nem vezeti félre a poszt-avangard zsákutca-portyázó öncélúsága. Ugyanolyan könnyűséggel és hitelesen rímel – amilyen alázattal követi és várja ihletét, hogy felvegye a prózavers hátára...” – írta Határ Győző huszonöt évvel ezelőtt. Illenek szavai a *Bolygópályák* című új kötet lírájára is. Természetes, hogy ez a költészet az elmúlt negyedszázadban sok keserű tapasztalattal, és a szűkebb-tágabb környezetben átéltek következtében az emberi minőség és jövő iránti aggodalommal és szkepszissel rétegződött, mégis kiegyenlítettebbé vált: a hit és az ironia, önironia fénye átjárja a sötétebb tónusokat is.

Eddig kiadott verseskötetei:

Amíg a buszra várunk, Magvető, 1970,

Anyagtanulmány, Szépirodalmi, 1978,

Újra meg újra, Szépirodalmi, 1985,

Szárazföldi tél, Széphalom Könyvműhely, 1991,

Párbeszéd, Felsőmagyarország, 2003,

Holdének, Széphalom Könyvműhely, 2007,

Válogatott versek, Magyar Napló, 2008.

Ára: 2000 Ft

MEZEY KATALIN Bolygópályák

23